

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

PALERMO CALCIO | DETERUGKEER VAN RWDM | DE STILSTAANDE FASE
COMMON GOAL | KRC GENT | VOETBAL IN FRANS VLAANDEREN

COLOFON

CATENACCIO 7 | OKTOBER 2020

Verantwoordelijke uitgever
vzw KSK Beveren
Van Gervenstraat 18, bus 103
9120 Beveren

Redactie
Robin Beck, Sander Bral, Nick Claeskens, Filip Janssens,
Michiel Hoorens, Nico Dierickx, Steve Abrams, Benny Antoniw,
Rik Geerts, Steven Van Duyse, Ronald Schut

Eindredactie
Sound & Vision

Lay-out
Koen De Vuyst

Contact
www.catenaccio-magazine.com
info@catenaccio-magazine.com

 [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)

 [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)

 twitter.com/Catenaccio_mag

CATENACCIO

INHOUD | OKTOBER 2020

04 | PALERMO CALCIO

18 | DE TERUGKEER VAN RWDM

36 | DE STILSTAANDE FASE

52 | COMMON GOAL

66 | KRC GENT

78 | VOETBAL IN FRANS VLAANDEREN

DE RISE & FALL VAN DE IMMER
ONRUSTIGE CLUB PALERMO CALCIO

ZOET ROZE, BITTER ZWART

📖 STEVEN VAN DUYSE

📷 BENNY GIARDINA, PALERMO CALCIO POPOLARE, RICHARD SIBLEY

① Maurizio Zamparini, de knotsgekke ex-voorzitter van Palermo.

DE RISE & FALL VAN DE IMMER ONRUSTIGE CLUB PALERMO CALCIO

ZOET ROZE, BITTER ZWART

Het is juni 2004. Ondergetekende hanteert zijn beproefde recept bij het studeren voor de hogeschoolexamens: één oog gericht op de cursus statistiek, het andere aan een 17" computerscherm gekluisterd. Had er iets nuttig op dat scherm gestaan, ik was mogelijk wat sneller afgestudeerd. Helaas staat de spuuglelijke lay-out van Championship Manager 03/04 op mijn scherm gebrand. Na alles te hebben gewonnen met zowel Borussia Mönchengladbach (de grote liefde van mijn vader) als Real Sociedad, is het tijd voor een grotere uitdaging in de Italiaanse lagere liga's.

De keuze valt na lang twijfelen op de ploeg met de vreemdste kleuren in het logo: roze en zwart. Het begin van een onvoorwaardelijke liefde voor *US Città di Palermo*, die me op 16 jaar tijd van een zolderkamer in het Waasland naar een van de mooiste regio's ter wereld zal leiden; van virtuele wedstrijden tegen Como en Ternana, over Europese *away days* tegen Schalke 04 en West Ham United, tot weer terug naar schoppartijen op veredelde akkers in Roccella en Corigliano.

SICILIAANSE JOJOCUB LOOPT BLAUWTJE

Zeggen dat Palermo een onrustige club is, is een understatement van jewelste. Vanaf de oprichting in 1900 door Ignazio Majo Paganoï als *Anglo-Palermitan Athletic and Foot-Ball Club*, is Palermo tot begin jaren 70 een typische jojoclub uit de provincie. Een klein team uit een stad die niet tot de grote industriële centra behoort, dat geregeld een jaar of twee, drie in de Serie A speelt, om meteen daarna stevast een niveautje te zakken. De clubkleuren zijn daar de perfecte illustratie van: in 1907 wordt er overgestapt van rood-blauw naar roze-zwart (vandaar de bijnaam *rosanero*), omdat de bestuursleden volgens de overlevering clubkleuren wilden die zowel van

toepassing waren op "het zoete van glorieuze overwinningen én op het bittere van teleurstellende nederlagen". Twee uitersten die als een rode draad doorheen de geschiedenis van de club zullen blijven lopen.

Want op het einde van het seizoen '72-'73 is het geluk een eerste keer op. In tegenstelling tot de vier decennia daarvoor, kan de degradatie naar Serie B niet binnen één of twee seizoenen rechtgezet worden. Palermo raakt, ondanks verwoede pogingen, niet weg uit de middenmoot van de tweede klasse en degradeert, 11 jaar nadat ze uit de Serie A verdween, zelfs naar het derde niveau. Een jaar later staat het terug in Serie B, maar de financiële put is dan al zo diep dat de club na het seizoen '85-'86 failliet gaat en pas 2 seizoenen later kan heropstarten – dit keer in Serie D, de Italiaanse vierde klasse. Iets wat veel regionale (vooral zuidelijke) clubs in die periode overkomt; o.a. doordat de economische groei van Italië dan zich grotendeels beperkt tot het noorden, en natuurlijk ook een beetje omdat veel Italiaanse teams notoir slecht geleid worden, door aan kwade trouw grenzende eigenaars. De club viert meteen de promotie naar derde klasse, maar van dan af aan is het weer het oude liedje: een

ongewenst weerzien met de oude tijden. Palermo zal tussen 1988 en 2001 maar liefst vier keer promoveren en twee keer degraderen. In 2001 promoveert de club nogmaals naar Serie B – en dát is het moment waarop de zaadjes voor de steile opkomst en de helaas nog veel steilere afgang worden gezaaid.

MET DE GEK UIT DE VENETO NAAR DE TOP

Tegenwoordig is het kopen en verkopen van voetbalclubs schering en inslag, maar zelfs in het Italië van rond de eeuwwisseling zijn ze verbaasd over de vlotheid waarmee ene Maurizio Zamparini handelt. Nadat de Noord-Italiaanse zakenman op 15 seizoenen tijd het afgegleden AC Venezia van de Serie D terug naar de Serie A had gebracht, verlaat hij die club één dag na de degradatie naar de Serie B en koopt hij Palermo, op dat moment een hobbyproject van de met een slechte gezondheid kampende Romavorzitter Franco Sensi. Venezia blijft verweesd achter, zeker omdat Zamparini in één beweging de net aangestelde trainer Ezio Glerean en 13 spelers meeneemt richting Sicilië. Het is meteen een duidelijk eerste signaal van de megalomane gek die Maurizio Zamparini zal blijken te zijn. Het wordt nog gekker als je weet dat Zamparini eigenlijk niet van plan was Palermo te kopen, maar tot 24 uur voor zijn aankoop van de rosanero zijn zinnen had gezet op Genoa CFC. Die ooit zo grote club sleept zich dan ook al bijna 10 jaar doorheen de tweede klasse en zal zelfs nog lager vallen nadat de deal met Zamparini niet doorgaat. Maar goed, de een zijn dood is de ander zijn brood, en de broers Guglielmo (later de vicevoorzitter van Palermo) en Gaetano (later nog even voorzitter van de Italiaanse voetbalbond) Micciché brengen Zamparini en zijn geld naar hun thuisstad. De verwachtingen zijn hooggespannen, want Zamparini zit niet om investeringen (noch om een boude uitspraak) verlegen.

Het worden echter niet meteen liefdevolle wittebroodsweken. Zamparini kent weinig tot geen scrupules en schrikt er niet voor terug om, net als bij Venezia, tradities en historie zonder aarzeling overboord te gooien. En hij heeft een ontzettend kort lontje. De eerste die dat merkt is coach Roberto Pruzzo. De ex-spits van AS Roma is

in de zomer aangesteld door Franco Sensi, maar mag even later al meteen beschikken wanneer Zamparini de van Venezia meegebrachte Glerean aanstelt. Vier matches ver in het seizoen mag echter ook Glerean na een 7 op 12 vertrekken.

SALADE MET BALLETTJES

Palermo maakt die dag voor het eerst kennis met *'Il Mangia-Allenatore'*: de trainer-verslinder. Zamparini zal dat seizoen na Glerean ook Daniele Arrigoni (op speeldag 22) en Nedo Sonetti ontslaan. Die laatste moet het samen met zijn spelers ontgelden, nadat ze op de laatste speeldag de mogelijke promotie verspelen. Wat Zamparini vervolgens triggert tot de legendarische uitspraak: "Ik snij al mijn spelers hun kloten af en draai ze in mijn salade".

Ook het daaropvolgende seizoen, 2003-2004, is het doel duidelijk: rechtstreekse promotie. Na een twijfelachtige start staat coach Silvio Baldini met 'zijn' rosaneri na 22 speeldagen mooi bovenaan het klassement, waarop hij twee speeldagen later echter ook zijn C4 voorgeschoteld krijgt. Het is exact dat moment dat de komende 15 jaren Palermo in de hemel én in de hel zal brengen. Want Zamparini huurt ene Francesco Guidolin in als coach. Een topcoach voor een tweedeklasser, want Guidolin draaide vlak tevoren een paar goede seizoenen met Udinese en Bologna, waar hij echter moest beschikken nadat hij de stad beledigd had. Het zou Zamparini worst wezen, want dankzij Guidolin en de 30 goals van topspits Luca Toni promoveert Palermo na 31 jaar als kampioen terug naar het hoogste niveau. De liefde van de stad Palermo voor Palermo Calcio explodeert in 2004 dan ook werkelijk. De promotie naar Serie A, na 31 jaar afwezigheid, kleurt de stad letterlijk roze en zwart: vlaggen in elke straat, standbeelden met sjaals, en trottoirs beschilderd met de kleuren van het team dat het langste Serie B-kampioenschap ooit (24 teams, 46 speeldagen) had gewonnen. De Borgo Vecchio, een van de volkswijken in het historische centrum en geboorteplaats van Gaetano Vasari, één van de twee Palermitanen in dat team van 2004, lijkt dat jaar wel een museum, tempel én praalkapel van stad en club. Letterlijk elke straat is versierd met vlaggen, posters en Palermoshirts.

EUROPESE NACHTEN

Wat daarna volgde, was een dollemansrit. Zowel voor de club als voor mezelf, als fan. De terugkeer van Palermo in de Serie A liep vrijwel gelijk met de uitbreiding van het internationale voetbalaanbod op betaaltelevisie. Zo kon ik wekelijks 'mijn' club zien passeren in samenvattingen en bij occasionele livewedstrijden op het toenmalige Prime Sports. Terwijl ik Italiaans begon te leren om meer nieuws over de club te kunnen verslinden, schoot Palermo als een raket uit de startblokken. Mede door

AufSchalke zag ik vanop de eerste rij hoe een rode kaart voor draaischijf Eugenio Corini een gortdroge 3-0 inluidde. Einde Europese campagne, maar ik was definitief aan boord nadat ik de paar duizend Sicilianen in het vak net naast ons 90 minuten loos had zien gaan. Bij vriestemperaturen, maar toch in bloot bovenlijf; dat spreekt voor zich.

De seizoenen erna waren een droom. Glansrijke overwinningen tegen alle topclubs, een pas op de allerlaatste speeldag van het seizoen '09-'10 gemiste

Paulo Bruno Dybala, het Argentijnse wonderkind, maakte 3 jaar het moete weer bij Palermo. ©

20 goals van Luca Toni eindigde de club in haar eerste seizoen meteen als zesde – en dat betekende: Europees voetbal het volgende seizoen! En wat voor Europees voetbal. Palermo kwalificeerde zich in een UEFA Cup-groep met Espanyol en Lokomotiv Moskou, versloeg Slavia Praag in de zestiende finales en stuurde in de heenmatch van de achtste finales Schalke 04 met een droge 1-0 terug naar Gelsenkirchen. Heel de straat moet mijn oerkreet gehoord hebben nadat Franco Brienza Palermo de overwinning schonk tegen Die Königsblauen. Een week later was de droom voorbij. In een ijsskoude Arena

Champions League-kwalificatie (zelden zo hard moeten zwijgen in het 'vijandige' vak van een stadion als toen in dat van Bergamo...) en fantastische *away days* in Frankfurt en Londen (de heerlijke overwinning tegen het West Ham van Tevez en Mascherano). De glorie werd alleen overschaduwd door rellen na de door Palermo gewonnen derby in Catania in 2007, waar politie-inspecteur Filippo Raciti schielijk het leven liet nadat hij door Catania ultras werd aangevallen. Gelukkig moest het mooiste nog komen. Na twee matige seizoenen en alweer een blik trainers dat werd opengetrokken, beleefde de hele stad

PALERMO CALCIO POPOLARE: UIT LIEFDE VOOR DE STAD EN ÉCHT VOETBAL

De laatste seizoenen waren dramatisch voor Palermo Calcio: alle passie werd stapvoets ingeruild voor financiële spelletjes en praktijken die synoniem staan voor alles wat verkeerd loopt in het moderne voetbal. Enkele die-hard Palermo tifosi waren het gedoe zo beu, dat ze in 2016 een nieuwe amateurploeg uit de grond stampten die zich moest focussen op het pure plezier van het spelletje: *Palermo Calcio Popolare*.

Begonnen vanuit de Terza Categoria (het negende en laagste niveau in Italië), speelt de vriendenclub na twee gewonnen kampioenschappen nu al drie seizoenen in de Prima Categoria, te vergelijken met onze 2de Provinciale. Het unieke aan de club? Geen voorzitter, maar een structuur met leden en steunende leden die samen en in overleg alle beslissingen nemen.

Giuseppe Vasallo is een van die stichtende leden en is zeer duidelijk als hij vertelt waar de club voor staat: "De laatste jaren is het voetbal ten prooi gevallen aan zakenmannen, rijke investeerders en zaakwaarnemers. Combineer dat met steeds meer wetten om fans te beperken in hun beleving, en je merkt dat 'de fan' steeds minder in het middelpunt van deze prachtige sport staat. En voetbal is net van het volk. Dat is waarom we deze club zijn gestart en dat ook als motto hanteren. We houden ons ver weg van het moderne voetbal en kiezen resoluut voor de nostalgische variant van de sport, waar winst en resultaat ondergeschikt zijn aan passie en zweet. Daarom kiezen we ook voor een structuur zonder voorzitter, proberen we de club te schalen binnen onze mogelijkheden en betalen we geen loon of premies aan spelers en coaches. We proberen ook een rol te spelen in de wijken in de buurt. Zo organiseren we onder meer een voetbalschool aan uiterst democratische prijzen, en hebben we twee jeugdteams waar de spelers volledig kosteloos deel van kunnen uitmaken. Want we geloven dat voetbal voor iedereen toegankelijk moet zijn. Niet alleen voor zij die economische mogelijkheden hebben."

Ondanks die aversie voor modern voetbal blijven Giuseppe en zijn medestanders hun liefde voor Palermo Calcio belijden. En bij uitbreiding voor heel de stad Palermo: "We zijn allemaal Palermofans. Daarom spelen we onze thuiswedstrijden ook nooit tegelijk met die van Palermo Calcio, zodat we ook nog naar het stadion kunnen. Een echte link tussen ons en de club is er niet, maar Dario Mirri, de huidige voorzitter van Palermo Calcio, is wel een van onze steunende leden, omdat hij gepassioneerd is door ons idee van voetbal. Mede daardoor konden we afgelopen seizoen een vriendschappelijke wedstrijd spelen samen met Palermo Calcio en niet tegen hen, juist omdat je nooit kunt ingaan tegen datgene waar je van houdt. Los van de club houden we ook gewoon van de stad Palermo. Ons symbool is een van de symbolen van de stad, namelijk *Il Genio di Palermo*; het genie van de stad. Palermo is voor ons iets heiligs; en dat overstijgt al het andere."

Palermo Calcio Popolare heeft zich intussen mooi op de kaart gezet, maar Giuseppe wil nog verder gaan: "We hebben geen idee hoever deze club kan raken, maar we weten wel hoe we de komende jaren willen aanpakken. We blijven hameren op het voor iedereen toegankelijk maken van voetbal en proberen onze boodschap en passie door te geven aan onze jeugdspelers, door zowel de mooie kanten van het 'klassieke' voetbal als de slechte kanten van het moderne voetbal te tonen. Want winnen is leuk, maar winnen met spelers die geen geld verdienen is uniek, speciaal en anders. In onze reeks speelt geen enkele club zonder betaalde spelers, behalve wij. En net daarom zijn onze prachtige spelers zo speciaal." *Lunga vita al calcio Popolare... sempre contro il calcio moderno!*

① Palermo Calcio Popolare, een nieuwe club opgericht door enkele die-hard Palermo tifosi met de focus op puur voetbalplezier.

Palermo op 29 mei 2011 een delirium: Palermo speelde voor de derde keer in zijn geschiedenis de finale van de Coppa Italia. Coach Delio Rossi nestelde zich die dag voor altijd in de harten van de fans, die massaal naar Rome trokken. Maar liefst 40.000 Siciliaanse fans (en een hele hoop Belgen, Nederlanders en Duitsers) zorgden voor een ware volksverhuizing naar het Stadio Olimpico, waar Inter helaas met 3-1 te sterk bleek. De beelden van de tranen met tuiten huilende Delio Rossi en Fabrizio Miccoli, de cultkapitein, breken nog elke keer opnieuw mijn hart. Ook de derde poging om de

consistentie ervoor dat de structuur waarmee Palermo voor even groot was geworden, stilaan verdween. Foschi was de man die, dankzij slimme aankopen en dure verkopen, Palermo onder Zamparini had uitgebouwd van een matige Serie B-ploeg tot een gevreesde subtopper in de Serie A. Na zijn vertrek kon de ploeg nog een tweetal jaren de schijn hoog houden, maar stilaan kwam de kelder van het klassement in zicht. In het seizoen '12-'13 was het geluk alweer op: Palermo zakke na 9 seizoenen vol emoties terug naar de Serie B. Vier trainersontslagen – waarvan twee stuks

📍 Rome, Italië – 29 mei 2011: Honderden uitzinnige Palermofans verzamelen bij de Spaanse trappen voor de finale van de Coppa Italia tegen F.C. Internazionale Milano.

Coppa te pakken (na Bologna in '74 en Juventus in '79) was niet gelukt, maar Palermo had zich definitief op de kaart gezet.

DIEPTEPUNTEN EN JONG GEWELD

Althans, dat was toen het gevoel. Het tij keerde echter razendsnel. De resultaten bleven uit en er kwam een nieuwe lawine aan trainers. Gemiddeld een drietal per seizoen, waarvan de meesten amper een paar weken na hun ontslag alweer terug aan boord werden gehaald. Samen met het vertrek van sportief directeur Rino Foschi, in 2008, zorgde dat gebrek aan continuïteit en

voor Gianpiero Gasperini, de huidige succescoach van Atalanta – en twee dramatische transferperiodes konden het onvermijdbare niet vermijden.

Die dramatische gang van zaken had ook zijn weerslag op de tifosi. Niet alleen daalde het bezoekersaantal seizoen na seizoen en verloor de club sympathie in de stad, de capriolen van Zamparini verdeelden ook letterlijk de harde kern in de Curva Nord van het Stadio Renzo Barbera. Traditioneel zaten de verschillende groepen ultras samen in de bovenste ring van die Curva Nord, maar in 2013 kwam het tot een splitsing omdat lang niet iedereen meer omkon met de

incompetentie van Zamparini. Zelfs nu, 2 jaar na het vertrek van Zamparini als eigenaar, is er nog steeds een duidelijk onderscheid in de gezangen, tifo's en meningen van de Ultras Palermo 1900 (op zich al een samensmelting van enkele decennia oude groepen) en de CNI (Curva Nord Inferiore).

ALS DINEREN MET HANNIBAL LECTER

Zoals het de Siciliaanse traditie betaamt, rechtte heel Palermo de rug. En na een alweer dramatische start met drie nederlagen in zes wedstrijden en het (niet alleen daarom) te verwachten ontslag van Rino Gattuso, krijgt de nieuwe coach Beppe Iachini een ploeg vol youngsters en afgedankten alsnog op het juiste spoor. Resultaat? Kampioen met het meeste aantal punten ooit, en de carrières van Paulo Dybala, Andrea Belotti en Franco Vazquez voorgoed gelanceerd. Het zou echter de laatste stuip trekking zijn van de voormalige reuzendoders uit de provincie; en dat zal – hoe kan het anders – voor het volle pond te wijten zijn aan Maurizio Zamparini. *De Gek van de Veneto*, zoals hij weinig liefdevol wordt omschreven in bepaalde supporterskringen, is op dat moment volledig het noorden kwijt. In het seizoen '15-'16 vallen maar liefst 7 trainers ontslagen. Beppe Iachini en Davide Ballardini, beiden toch geen kleine jongens, krijgen zelfs twee keer de bons. Ondertussen zakt het aantal toeschouwers, wordt Dybala verkocht aan Juventus en vervangen door een bataljon derderangspelers uit het Oostblok en vecht Zamparini een robbertje uit met alles en iedereen. Het seizoen erop zal het voorlopig laatste worden van Palermo in Serie A, na alweer vijf coaches op één seizoen. Journalist Gabriele Romagnoli vat het leven van een trainer bij Palermo toen perfect samen: "Werken met Maurizio Zamparini is als trouwen met Elizabeth Taylor of dineren met Hannibal Lecter: je weet op voorhand dat het slecht afloopt."

US CITTÀ DI PALERMO IS DOOD...

Achter de schermen is de situatie op dat moment nog dramatischer. Eigenaar Zamparini wil na 15 jaar af van Palermo (en dat treft: de Palermitanen ook van Zamparini) en is bereid om aan de eerste de beste te verkopen. In februari 2017 kondigt

hij aan dat hij zijn meerderheidsbelang in de club verkoopt aan Integritas Capital, een Anglo-Amerikaans investeringsfonds met de Italo-Amerikaanse mediafiguur annex verkoper-van-gebakken-lucht Paul Baccaglini aan het roer. Baccaglini wordt begin maart 2017 benoemd tot nieuwe voorzitter van de club, maar na vier maand getouwtrek loopt de deal spaak en zit Zamparini terug aan het hoofd van de tafel. Het seizoen erna verloopt niet veel beter. In november wordt financieel adviseur Giovanni Giammarva de nieuwe voorzitter, maar acht maand later is Zamparini daar weer. In tussentijd heeft die de hele voetbalbond tegen zich in het harnas gejaagd door een rechtszaak in te spannen omdat Palermo zijn wedstrijden volgens het normale speelschema moet afwerken terwijl maar liefst acht basisspelers opgeroepen zijn voor hun nationale ploegen. Iets waar in de kalender van Serie A-teams wél rekening mee wordt gehouden; en dat stoort Gekke Maurizio. Die ruzie zal Palermo ook nekken op het einde van het seizoen. Nadat de rechtstreekse promotie naar Serie A in de laatste speeldagen wordt verknoeid, gooien de bankzitters van tegenstander Frosinone tijdens de terugwedstrijd van de play-off finale voortdurend extra ballen op het veld om de aanvallen van Palermo te onderbreken. Scheidsrechter en voetbalbond zien er geen graten in en Frosinone promoveert. Meteen is ook een nieuwe vijandige supportersrivaliteit geboren met de geel-blaauwe handballers.

In december 2018 verkoopt Zamparini dan eindelijk de club, na bijna 17 jaar aan het roer te hebben gestaan en maar liefst 34 verschillende coaches te hebben aangenomen én ontslagen. Meerdere daarvan zelfs tot twee of drie keer toe. Een volgende investeringsmaatschappij, Sport Capital Group Investments Ltd., is de nieuwe schimmige eigenaar. Op 14 februari 2019 verkoopt die de club alweer; nu aan een groep investeerders onder leiding van administratief directeur Daniela de Angeli en de teruggekeerde sportief directeur Rino Foschi, samen met de Palermitaanse reclamegigant Dario Mirri, om zo het seizoen te kunnen uitspelen. Begin mei volgt alweer een verkoop, aan Sporting Network. Zelfs de fans kunnen niet meer volgen. Palermo plaatst zich dat seizoen op het nippertje voor de play-offs, maar dan

valt het (voorlopig?) laatste lijk uit de 'Maurizio'-kast. De FIGC, de Italiaanse voetbalbond, ontdekt dat Zamparini nogal creatief is omgegaan met de boekhouding bij het verkopen van de club en van bepaalde spelers. Het vreemde is dat Zamparini zélf buiten schot blijft, maar de club een zware boete krijgt en het seizoen eindigt met 20 minpunten. Geen play-offs, dus. Uiteindelijk maakt zelfs die straf niet eens meer uit. Op 24 juni 2019 wordt gecommuniceerd dat de club er niet in geslaagd is de nodige financiële garanties te verzamelen en zich in te schrijven voor het Serie B-seizoen 2019-'20. Het ooit zo glorieuze US Città di Palermo gaat failliet en houdt op te bestaan, de vierde keer dat dat voorvalt met de club. De geschiedenis herhaalt zich dus ook op dat vlak.

...LANG LEVE SSD PALERMO!

Maar alweer: een Siciliaan recht altijd de rug. En in de zomer van 2019 is het dezelfde Dario Mirri die samen met de Siciliaans-Amerikaanse ondernemer Tony Di Piazza voor een doorstart zorgt. Mirri zorgt niet alleen voor vertrouwen omdat hij een lokale ondernemer met een hart voor stad en club is, hij stelt ook meteen orde op zaken en begint razendsnel met de bouw van een nieuw team, teneinde meteen de titel te pakken in de Serie D. En bovenal: hij is een neef van 'Il Presidentissimo', Renzo Barbera, de geliefde en vereerde voorzitter onder wiens bewind Palermo in de jaren 70-80 twee Coppa Italia-finales speelde en naar wie het stadion sinds 2002 is vernoemd. En er blijft wel meer in de familie. Omdat naam en logo mee zijn verdwenen, heeft de nieuwe club met de naam *Società Sportiva Dilettantistica Palermo*, of SSD Palermo, ook een nieuw clublogo nodig. Dat wordt gemaakt door Lorenzo Barbera, kleinzoon van Renzo en zoon van de in 2005 overleden Ferruccio Barbera. Niet toevallig de ontwerper van het vorige logo en een van de meest gewaardeerde mensen binnen de club, zelfs 15 jaar na zijn dood. Er zijn slechtere gesternten om de club onder te herstarten.

De strategie van Mirri en Di Piazza, om zich te profileren als een toegankelijke en lokaal verankerde club, slaat meteen aan bij de door de teleurstellingen van het Zamparini-tijdperk gedesillusioneerde geraakte fans. SSD Palermo start zo het seizoen '19-'20 in

de Serie D met maar liefst 10.446 abonnees, een record voor het Italiaanse amateurvoetbal en meer zelfs dan Serie A-teams Parma, Hellas en Genoa. *Faut le faire*. Ook de andere, veel kleinere, Siciliaanse teams in de reeks van Palermo halen er hun (financiële) voordeel uit. Bij het Serie D-debuut in Marsala reizen maar liefst 3.000 Palermo-fans hun ploeg per bus achterna. Nog een pak beter dan tijdens de eerste oefenmatch in Petralia Sottana, een veld zonder tribunes, waar 2.000 fans met bengalen en spandoeken opdraafden. En dat ondanks een onderlinge machtsstrijd tussen Mirri en Di Piazza (die weliswaar 40% van de aandelen heeft, maar geen enkele invloed blijkt uit te kunnen oefenen op het clubbeleid).

A, B, C, D

Komend seizoen wordt alvast een nieuw potentieel hoogtepunt in de geschiedenis van de club. In het eerste jaar in Serie D speelde SSD Palermo meteen kampioen, waardoor het zich mag opmaken voor een Serie C-seizoen vol kleppers. Ondertussen onder de naam Palermo FC. 19 jaar geleden, bij de vorige deelname aan de derde divisie, heetten de illustere tegenstanders nog Vis Pesaro, Castel Di Sangro, Viterbese en Fermana; het komende seizoen krijgen we onder meer de Siciliaanse derby's tegen erfvijand Catania en het net uit Serie B gedegradeerde Trapani; naast wedstrijden tegen topfavoriet Bari, dat het in de promotiefinale van afgelopen seizoen nipt moest afleggen tegen Reggina – nog zo'n uit de as van de midden 00s Serie A herrezen fenix. Wie er sowieso alles aan zal doen om er bij te zijn, is Mario Alberto Santana. De middenvelder wordt er eind dit jaar 39 en herstelt van een zware achillespeesblessure. Reden genoeg voor de routinier om de schoenen aan de haak te hangen, ware het niet dat hij komend seizoen de eerste speler in de geschiedenis van Palermo kan worden die voor de ploeg zal gespeeld hebben op de vier hoogste Italiaanse niveaus: Serie A, B, C en D. Mooie afsluiter van een carrière die hem ooit naar Palermo bracht als deel van de massatransfer van Veneziaspelers, en na veel omzwervingen vorig jaar een tweede leven kreeg; als kloppend hart van de wederopstanding van een op dat moment zo goed als verdwenen club. En zo kleurt de toekomst van Palermo Calcio stilaan toch terug 'rosa', na enkele gitzwarte jaren...

THE AUTHOR'S BEST XI

EEN EENZAAM BASTION

Ondanks de vele seizoenen op het hoogste niveau in de afgelopen 20 jaar en het feit dat Palermo de vijfde grootste stad van Italië is (met meer dan 1,3 miljoen inwoners in stad en randgemeenten), heeft Palermo Calcio het nooit makkelijk gehad om heel veel zieltjes te werven in de stad. Traditioneel zijn clubs als Inter, AC Milan en Juventus veel meer vertegenwoordigd dan de lokale trots. Zo erg zelfs, dat het tot 10 jaar geleden amper mogelijk was om een officieel shirt te vinden in de stad, tot een bevlogen eigenaar van een sportwinkel dan maar rechtstreeks bij de leverancier zijn voorraad aankocht.

Op zich zit er best wel wat logica achter. Toen Palermo in 2004 terug naar de Serie A promoveerde, was het 31 jaar geleden dat de club zich kon tonen op het hoogste niveau. Veel voetballiefhebbers zagen in die jaren de clubs uit Milaan en Turijn de Italiaanse en Europese titels opstapelen, en gingen overstag. Dat effect werd nog versterkt doordat honderdduizenden Sicilianen in de jaren 60, 70 en 80 naar het economisch stabielere Noord-Italië verhuisden, op zoek naar een beter leven. Bij hun bezoeken aan hun thuisstad of bij terugkomst, na enkele jaren in de noordelijke fabrieken, brachten ze hun liefde voor hun geadopteerde noordelijke clubs mee naar Sicilië. Tel daar ook nog het gebrek aan lokale spelers (Sicilianen zijn een trots volk), het steeds maar verkopen van de sterren van het team en het dramatische management van Zamparini bij, en je weet meteen hoe laat het is.

Zelfs tijdens de glorieperiode na de eeuwwisseling zag je dat duidelijk in de cijfers. In het eerste seizoen terug in de Serie A waren er maar liefst 32.847 abonnees (in een stadion van iets meer dan 36.000 zitjes), maar 2 seizoenen later was dat nog maar de helft – en net voor de degradatie bleven er amper 9.000 over. Bij de meeste matches zat het stadion toen niet eens halfvol. De laatste twee seizoenen vóór de doorstart in Serie D raakte de club nog net aan 2.000 abonnees en gemiddeld aan 10.000 aanwezigen. Een fel contrast met de eerste jaren terug in de Serie A, of zelfs met het vorige seizoen, in Serie D, wanneer 10.000 abonnees en gemiddeld 15.000 toeschouwers geteld werden.

EEN VROUW OM ALLEN TE VERBINDEN

Het kan niet anders dan dat in het verhaal van een club met roze in de clubkleuren, een vrouw een essentiële rol in de geschiedenis speelt. Die vrouw was Annamaria Tornabene en tussen eind jaren 70 en begin jaren 80 speelde ze een sleutelrol bij het ontstaan van de ultra scene in Palermo. Zij was het die erin slaagde waar veel mannen hadden gefaald: de verschillende ultragroeperingen van Palermo samenbrengen in één gecoördineerde groep. Twintig jaar lang miste ze geen enkele wedstrijd van de club, ondanks alle wisselvalligheid en drama. Telkens op de eerste rij om iedereen mee te nemen in haar enthousiasme en om voor rust en eenheid in de verschillende delen van de Curva te zorgen. Tot aan haar dood bleef ze gepassioneerd achter 'haar' Palermo staan, met het volle respect van Renzo Barbera en zijn familie.

ENDEE

COUNTER

WIKIPUZZEL

Wie me volgt in dit - vaak onsamenhangende - stukje tekst, weet dat ik een fervente fan ben van de minder alledaagse verhalen op het wereldwijde web. Wikipedia, bijvoorbeeld, geniet toch wel een bepaalde sterrenstatus op dat vlak. Zo zorgde de Coronacrisis onlangs nog eens voor een leuke zoektocht langsheen de banaliteiten des levens, en nam ik me voor om de volledige betekenis van het woord "legpuzzel" een keertje op te snorren. Die uitleg ga ik jullie besparen, het moet hier op tijd en stond ook nog over voetbal gaan en als ik uiteenzettingen ga doen over Wikipedia dan is deze column nog minder relevant dan ik zelf al voor mogelijk hield.

Maar ik was er wel door geïntrigeerd; het wezenlijke van de legpuzzel blijkt immers van toepassing op alle sporten. De organisatie van een professioneel team vraagt een pak puzzelwerk. Ik ben me er wel degelijk van bewust dat het wielrennen enorm afziet in deze Coronatijden en ik ben, gezien de doelgroep van dit prachtige boekje, redelijk verplicht om te zeggen dat het voetbal ook niet meteen haar meest glorieuze periode beleeft. Bij Anderlecht heeft dat, naar stillaan aloude gewoonte, alweer vooral met andere dingen te maken; maar de rest van het internationale voetbal ziet enorm af van deze actuele pandemie.

Een ander prachtig voorbeeld is de Ronde van Frankrijk. Drie weken lang rijdt een hoopje snotterende kuchers - 176 man sterk, om precies te zijn - op en over de knapste boerenwegels en geitenpaden in la douce France. Publiek? Liever niet, maar toch rijkelijk aanwezig. "Code rood - Vermijd de zone"? Nog nooit zo'n volksverhuizing gezien sinds de huldiging van de Rode Duivels na het EK in 2018. Tests en uitsluitingen gebeuren rond de enige twee rustdagen die de Ronde ingecalculeerd heet, waardoor er een zwaard van Damocles boven het hoofd van iedere renner hangt. Ironisch genoeg testte de grote baas van de Tour, Christian Prudhomme, vrijwel als enige positief. Het peloton? Dat flumde verder, richting Parijs.

In die romantische stad speelt er ook een lokaal clubje: Paris Saint-Germain. Het sterrenelftal van deze club doet de Franse charme en romantiek verbleken, zeker nu er zeven van hun sterspelers postief testten op Corona. Puzzelwerk voor de trainer: hij smeedt een hoopje preminiemen bij de A-ploeg, die terstond de eerste competitiewedstrijd verloor. Een onsportief maar onvermijdelijk gevolg van de Coronacrisis.

De moeilijkheidsgraad van een legpuzzel is afhankelijk van het aantal stukjes, de vorm en de aard van de afbeelding. In dit geval is de afbeelding een pandemie. Een puzzel die zich elke minuut hertekent en alle regels van ervoor teniet doet. Het feit dat we terug sport kunnen kijken, is al een groot deel van de puzzel die klopt. Tot wanneer we hem echt afwerken, zal nog een pak preminiemen de kans krijgen om een keertje met de grote jongens te sjotten. Wees maar zeker dat ze staan te trappelen. Van ongeduld, om die unieke kans te grijpen. Misschien word ik nog echt voetbalfan, nu het zo heerlijk chaotisch loopt. Of misschien was dat nu net van het goede te veel, dat ene puzzelstukje dat nooit zal passen.

STADE - EDMOND
Molenbeek-St.-Jean

DE TERUGKEER VAN RWDM
IN HET PROFVOETBAL

LIEFDE VOOR DE LETTERS

ROBIN BECK

BENNY ANTONIW, MOLENBECCA

RWD
DEBOUT CO
OVERDEKTE
BLOC

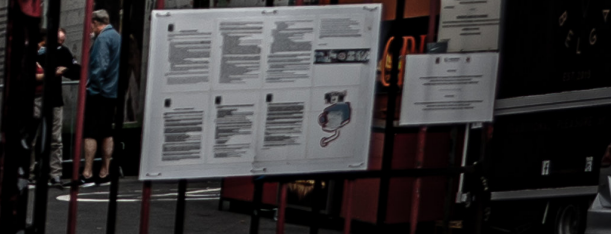
MACHTENS - STADION
Sint-Jans-Molenbeek

TOEGANG
TOEGANG
TOEGANG

RWDM

TRIBUNE I

TRIBUNE I TRIBUNE I

DE TERUGKEER VAN RWDM IN HET PROFVOETBAL

LIEFDE VOOR DE LETTERS

Het heeft 18 jaar geduurd, maar het is zover: het Edmond Machtensstadion en haar bekendste inwoner RWDM zijn terug in het profvoetbal. Een realistische voorzitter, een smak traditie, loyale supporters en een vreemde stoelendans in de hoogste klassen die leidde tot een onverhoopte promotie: méér heeft de in 2015 herrezen club uit Molenbeek niet nodig gehad om haar plek in 1B te veroveren. Wij trokken naar Brussel op de dag van het grote wederoptreden, met een ware kenner van het huis aan onze zijde. Relaks van een surrealistische voetbal dag zonder fans, maar met een hartverwarmende nostalgie naar de legendarische dagen.

Zaterdag 22 augustus 2020. De zon schijnt in Molenbeek, waar de ochtenddrukte een gezelligheid met zich meebrengt die deze verguisde Brusselse gemeente in een véél mooier daglicht stelt dan verwacht. Een gigantische reclameposter van rapper Zwangere Guy herinnert het verkeer eraan wie hier muzikaal de plak zwaait in de straten. De GPS-route nadert zijn eindpunt, maar onze bestemming wordt verhuld door de vele residentiële blokken, die hier overigens niet toevallig staan, zo zullen we later ontdekken. En plots verschijnt hij, vereeuwigd op de zijflank van een stukje voetbalerfgoed in onze hoofdstad, Raymond Goethals. *Den Tuveneir* speelde noch trainde ooit bij RWDM, maar is geboren en getogen in deze wijk, debuteerde als jonge doelman bij voorvader Daring Brussel na er zijn opleiding te hebben genoten en is nu eenmaal de vereenzelviging van de gemiddelde Molenbekenaar: extravert, koppig, passioneel en met het grote hart op de tong. *"Ni zievere, speile"*, het leidde Goethals van den Daring naar de top van Europa en weer terug, sigaret in de mond en verstrooid als de geniaalste aller professors.

Het is drukker dan verwacht rond het stadion. Volgens onze laatste informatie zouden er geen jeugdwedstrijden plaatsvinden, maar deze tijden zijn nu eenmaal onvoorspelbaar. Op de jeugdterreinen ontvangen de jonge talenten namelijk een historische aartsvijand, Union Saint-Gilloise, een eer die ook het eerste elftal dit jaar te beurt zal vallen. Meer zelfs, de absurde competitieformule in 1B zal ervoor zorgen dat beide teams maar liefst vier keer elkaar in de ogen mogen kijken dit seizoen. De eerste en enige keer dat dat voordien gebeurde was in het seizoen 1984-1985 toen zowel RWDM als Union in de tweede klasse speelden. De heenmatch toen, een historische 6-1 pandoering in het voordeel van RWDM, zijn de trouwe fans van beide clubs - hoewel al meer dan 35 jaar geleden ondertussen - zéker nog niet vergeten.

We hebben met één van die trouwe fans vandaag afgesproken aan de ingang van het stadion. De rijzige gestalte van Stéphane Lievens begroet ons vanonder een brommerhelm. "Veel sneller dan met de auto in deze drukte," vertrouwt de man, die wereldwijd al meer dan 1.000 stadions

bezoekt heeft, ons toe. Voor de gekende groundhopper voelt echter slechts één stadion als 'thuis' aan en dat ligt hier tussen de grijze blokken van onze hoofdstad. Zijn liefde voor de club is onvoorwaardelijk maar kritisch, en mondde in 2003 uit in een lijvig boek over de geschiedenis van RWDM. In dat bijzondere werk leren we niet enkel de rijkgevlude historie van de club kennen, maar ook de avonturen en gedachten van de schrijver zelf die de opgang én neergang van de voormalige landskampioen vanop de eerste rij meemaakte. "Neem het maar eens door, maar bezorg het me zeker terug, het is mijn laatste exemplaar", vraagt Stéphane terwijl hij zijn praktische vervoersmiddel op slot zet naast de oude ticketstands. "VOLKSPLAATS – ASSISE POPULAIRE" prijkt boven de afgesloten ramen, de tijden van *den Tuveneir* zijn nog niet volledig verdwenen...

DEN DARING EN ANDERE BEROEMDE VOORoudERS

De hoofdingang van het authentieke stadion van de club ligt aan de Daringlaan, en dat is niet toevallig. Het is hier waar in 1920 vijfvoudig landskampioen Daring Club Brussel haar intrek nam. Voor vele mensen is Daring, dat in 1970 de plaatsnaam Brussel verving door Molenbeek, dan ook de échte voorvader van RWDM: niet alleen had de club van alle partijen bij de fusie in 1973 het hoogste aantal supporters, ze bood ook haar warme thuis aan de fusieclub, een thuis waar vandaag de dag RWDM nog steeds, na een vervelende onderbreking van maar liefst 18 jaar, haar wedstrijden afwerkt. De locatie bleef, de stenen en de naam wijzigden: tot aan de fusie werd het bouwwerk vernoemd naar Oscar Bossaert, voormalig Rode Duivel, liberaal senator en burgemeester van Koekelberg. Na de fusie was het de beurt aan Edmond Machtens, geen voetballer, socialistisch senator en burgemeester van Molenbeek.

"Historisch gezien ben ik ook afstammeling van Daring Molenbeek," zo verhaalt Stéphane, wiens grootvader decennialang vrijwilliger was op het secretariaat van eerst Daring en daarna RWDM. "Overdag werkte hij als postbode. Dan ging hij na zijn shift naar huis, smeerde wat boterhammen en haastte zich naar het stadion. Hij had een immens hart voor de club, dat zie je nog weinig tegenwoordig." Stéphanes

grootvader, die in zijn jonge jaren nog speelde met Raymond Goethals, maakte de absolute hoogdagen mee van de club: "hij was erbij op één van de meest legendarische wedstrijden uit onze voetbalgeschiedenis toen Daring erin slaagde om een einde te maken aan de reeks van 60 ongeslagen wedstrijden van Union Saint-Gilloise. Het einde van de hegemonie van de befaamde Union 60!". Die beroemde wedstrijd betekende ook het begin van de laatste glorieperiode voor Daring, waarin tweemaal op rij de landstitel behaald werd.

De rivaliteit tussen Daring en Union werd in 1938 ook vereeuwigd in een wereldberoemd toneelstuk dat voor altijd een plaats zal hebben in de rijke Brusselse folklore. In "*Bossemans et Coppennolle*" loopt de hechte vriendschap tussen beide heren, wiens kinderen op het punt staan te huwen, op de klippen door venijnige vrouwen én het feit dat beide families er een andere clubkeuze op nahouden: de ene is voor geelblauw, de andere voor roodzwart. Romeo en Julia in de voetbal zeg maar, maar overgoten met Brusselse zwarte humor. De bekendste figuur in het stuk, Madame Chapeau, wordt tot op de dag van vandaag nog steeds bejubeld in onze hoofdstad. Chapeau kreeg zelfs een standbeeld waarbij "ze" (de rol wordt vaak vertolkt door een travestiet) ostentatief haar geld telt op straat, zonder schrik te hebben van de zakkenrollers van destijds. Het toneelstuk betekende meteen ook het einde van de glorieperiode van beide clubs op het hoogste niveau. Geen van beide (in haar originele vorm) zou ooit nog een landstitel winnen. Na de oorlog ging een andere Brusselse club de plak zwaaien. En die nieuwe hegemonie van de zgn. Anderlecht-dynastie zou op de hoofdstedelijke terreinen nog slechts eenmaal - en slechts kortstondig - verbroken worden...

ENTER: RACING WHITE

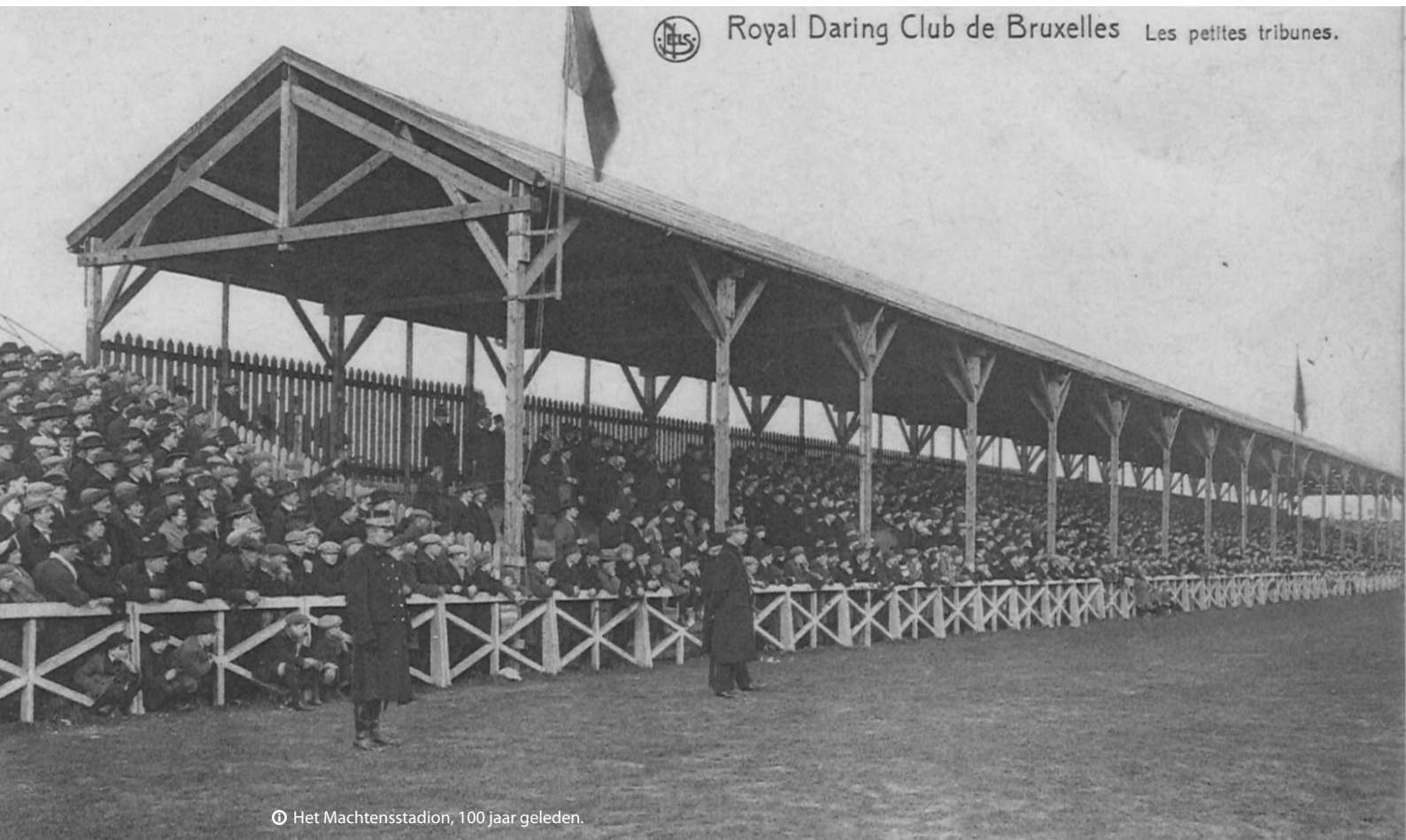
Ondanks die legendarische en roemrijke traditie van Daring hebben ook de karakteriële spanningen, die mee aan de wieg van het latere RWDM kwamen te staan, in de geschiedenis van de nieuwe club ook voor echte breekpunten en onomkeerbare problemen gezorgd. Enkele jaren na de fusie, bijvoorbeeld, kreeg

Voetbal anno 2020 – RWDM Ultras kleden het stadion aan voor een wedstrijd zonder publiek.

Voetbal anno 2018 – uitzinnige fans.

voorzitter Jean-Baptiste L'Ecluse - een rasechte Daringman - het aan de stok met quasi het ganze Racing Whitebastion, inclusief de 'tweede voorzitter' (destijds *consensus à la belge* om de gemoederen rustig te houden) Jean Gooris. Het zorgde ervoor dat het uithangbord van de fusie, Eddy Merckx himself, die persoonlijk aanwezig was geweest toen de fusie ondertekend werd op het gemeentehuis van Molenbeek, en af en toe zelfs onder het verrukte oog van 'de gazetten' wat meetraande met het eerste elftal, meteen zijn biezen pakte en voortaan coupekes

Hij stelde plotsklaps voor om de naam opnieuw te wijzigen naar Daring Molenbeek. Voor Stéphane, zo vertelt hij ook in zijn boek, was dit echter geen goed idee: "In mijn ogen was dat een belediging voor de supporters van het voormalige Racing White die de club bleven volgen, ook al kom ik zelf uit het Daringmilieu. Ik ken nog steeds veel mensen die vaak het Fallonstadion bezochten of er hun ouders over hoorden vertellen. Ondanks mijn Daringtraditie is er dan ook maar één club: RWDM."

ging drinken in het Astridpark. Niet zo heel veel later in 1985, amper elf jaar na de eenmaking dus, zank het schip al een eerste keer, en was het eerste faillissement een feit. "Toen kon dat allemaal nog", lacht Stéphane groen: "we hadden een schuld van 170 miljoen frank maar moesten niet degraderen. Pas kort daarna heeft de voetbalbond die regels gewijzigd. RWDM heeft in de loop der tijd een beetje een traditie van faillissementen opgebouwd".

Midden jaren 90 verscheen een nog veel radicalere clubleider op het toneel, ex-speler en bouwgi-gigant Johan Vermeersch.

Want, Racing White, een fusie uit 1963 tussen het bescheiden White Star uit Sint-Lambrechts-Woluwe en zesvoudig landskampioen Racing Brussel, mocht dan misschien niet dezelfde folklore en begeestering hebben gehad als Daring Molenbeek, maar de ploeg met als thuishaven het Fallonstadion beschikte wel over enkele elementen die aan de basis zouden liggen van het aanvankelijke succes van RWDM. In de eerste plaats was er geen sprake van financiële malaise en daarenboven acteerde de club wél nog steeds op het hoogste niveau - Daring was ondertussen afgezakt naar Tweede Klasse.

In haar laatste seizoen van bestaan eindigde Racing White zelfs op de derde plaats met Europese kwalificatie voor de nieuwe fusieclub tot gevolg. Het mag dan ook niet verwonderen dat quasi het volledige team werd verhuisd van het Stade Fallon naar het Stade Bossaert/Machtens. Trainer Felix Week, doelman Nico De Bree, Gerard Desanghere, Kresten Bjerre, Maurice Martens, Eddy Koens en de onnavolgbare Jacques Teugels: ze werden allen overgenomen van Racing White en vormden de ruggengraat van het kampioenenelftal twee seizoenen later. Enkel de jonge Michel Verschueren, initieel aangesteld als fysieke trainer maar al na enkele weken gepromoveerd tot manager, bleef als één van de weinige Daringmannen op post. Het was trouwens Mister Michel die het logo van de nieuwe fusieclub zou ontwerpen. Een man van vele talenten...

NIEUW HOOFDSTUK, ANDERE ZORGEN

Maar even terug naar vandaag de dag. Leuke meevaller op deze ochtend: niet alleen wordt er gevoetbald door de jeugd, maar zelfs het eerste terrein is vrij toegankelijk, althans zo lijkt het. Jonge leden van de RWDM Ultras zijn druk in de weer met het ophangen van reusachtige spandoeken om hun spelers aan te moedigen bij het grote wederoptreden van vanavond. Vanachter de slogan "*Football Without Fans is Nothing*" kruipt een extreem bekende jongeman voor mijn gastheer. Het is zijn zoon Thibault, zelf een fervent groundhopper en bovendien een loyale RWDM-fan die uit en thuis stevast zijn liefde voor de club toont. Een hartelijke begroeting tussen Stéphane en de youngsters volgt, fijn om te zien dat de jonge generatie zijn voorbeelden niet links laat liggen. "Zo vader, zo zoon?" vraag ik aan Stéphane. Hij lacht: "Ik heb zelfs geen moeite moeten doen!" RWDM, dat zit in het bloed.

Enkele minuten later gaat het er minder vriendelijk aan toe. Terwijl we volop genieten van deze majestueuze betonnen kuip in het hartje van Brussel en mijmeren over de gouden tijden van vroeger, komt de plichtsbewuste terreinverzorger ons op de vingers tikken. "Wie zijn jullie, wat komen jullie hier doen?", vraagt hij streng terwijl Stéphane zijn uitleg in dovemansoren lijkt te vallen. "Bel de voorzitter maar!", zegt

Lievens gedecideerd en het werkt nog ook! Extra punten voor RWDM, wiens voorzitter de ware clublieve duidelijk nog kan appreciëren en een fan van het eerste uur zijn voetbalgeluk gunt in deze barre tijden. Even later komt de voorzitter, Thierry Dailly, toch even ter plaatse poolshoogte nemen. Hij leest Stéphane kortstondig de leviëten – "we zijn nu een profclub en moeten ons aan andere regels houden" – maar dankt hem en ons niet veel later voor onze interesse in de club die hij en de fans in 2015 nieuw leven inbliezen. Tussendoor grapt en grolt hij met de Ultras op de tribune. Een ware verademing is hij, in deze misplaatst koele voetbaltijden, waarin fans maar al te vaak worden aanzien als een noodzakelijk kwaad. "Neem gerust alle foto's die jullie willen! Mijn excuses voor het ongemak, maar we lopen wat op de toppen van onze tenen. Alles moet piekfijn in orde zijn voor de Pro League op het gebied van Coronapreventie, want maandag verwachten we ons rapport; en dat zal streng zijn..."

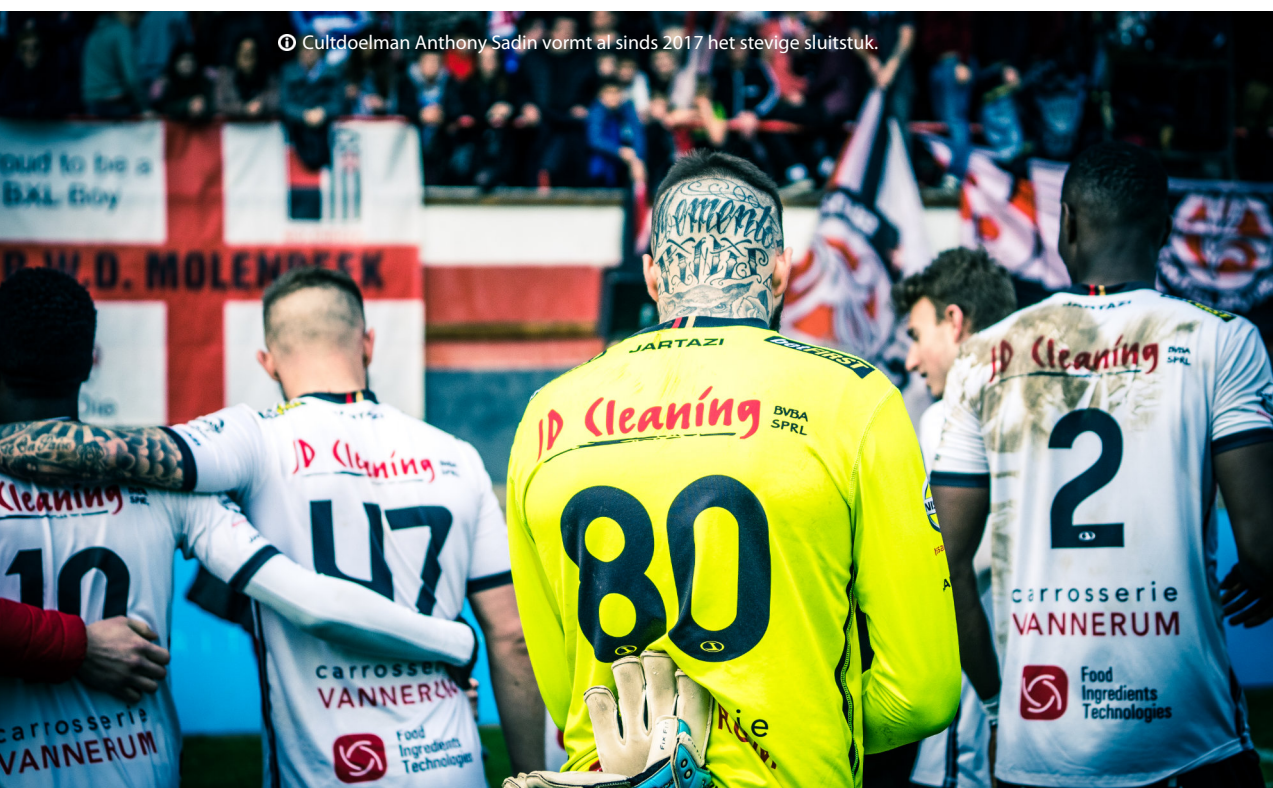
Leuk is het allemaal niet voor supporters, deze draconische maatregelen. Daarbovenop komt RWDM, na jaren vol authentiek voetbalplezier in onze lagere klassen, terecht in een surrealistische en vooral kunstmatige divisie met slechts acht teams die elkaar vier keer moeten gaan bekampen. De eerste tegenstander vanavond bestond niet eens een maand geleden. Club NXT - die naam alleen al -, de U23'ers van Club Brugge, werd gecreëerd om het gapende gat op het tweede voetbalniveau, dat door allerhande faillissementen en gebuisde licentieaanvragen geslagen was, op te vullen. "Ze kunnen niet stijgen, maar kunnen ook niet degraderen! En weet je wat het gekste is van allemaal? Ze spelen hun thuismatchen in Lokeren!" Stéphane kan er nog best cynisch om lachen, zoals het een echte *Brusseleir* betaamd, maar toch is er duidelijk een dubbel gevoel aanwezig, dat waarschijnlijk velen parten speelt.

EEN BUILDING OP HET ASTRIDPARK

RWDM is altijd al een plek geweest waar extravagante clubleiders hun gading vonden. En die hadden vaak een paar dingen gemeen. Zoals: een bijzonder ambitieuze, en daarom doorgaans ook bijzonder gevaarlijke visie op de dingen; meestal hand-in-hand gaande met een

uitgesproken haat ten aanzien van Anderlecht. In 1966, bijvoorbeeld, droeg toenmalig Daringvoorzitter Marcel Fluche middenin de match zijn spelers op het veld te verlaten, omdat Paarswit naar zijn gevoel een onterechte strafschop had gekregen. "En na onze titel in 1975 verklaarde Jean-Baptiste L'Ecluse, een projectontwikkelaar, zelfs dat hij een building zou zetten op het Astridpark!", vertelt Stéphane. "Union, dat is folklore, een gezellige derby; maar Anderlecht en RWDM, dat gaat echt niet samen." Zijn gewaagde uitspraken zouden L'Ecluse overigens zuur opbreken. Na de

de hemel. 16 maart 1977. In een Molenbeekse woonkamer zitten vader en zoon Lievens op een woensdagavond aan het scherm gekluisterd, waarop de Franstalige zender RTB hoogst uitzonderlijk livevoetbal brengt. Na een gelijkspel in De Kuip moet het vier jaar eerder geboren RWDM alles uit de kast halen in een wervelend Machtenstadion, teneinde Feyenoord van een halve finaleplek in de UEFA Cup te kunnen houden. "Tien minuten voor de aftrap besloot mijn vader plots om toch naar het stadion te trekken! Een heel goed besluit, want het werd één van mijn

© Cultuuroelmaan Anthony Sadin vormt al sinds 2017 het stevige sluitstuk.

glorieuze landstitel kreeg RWDM het steeds moeilijker om op topniveau te blijven spelen. Het gaf massa's geld uit zonder resultaat. Bovendien gaf Paarswit de roodzwarte burens ook verschillende steken op de transfermarkt, die zodoende niet alleen topspelers als Benny Nielsen, Morten Olsen en Nico De Bree zagen verkassen naar de andere kant van de stad, maar ook de moegetergde manager Michel Verschueren.

Maar het kan snel en alle kanten opgaan in het voetbal; en dat is zeker zo hier in Molenbeek, waar hemel en hel een ongemakkelijke relatie hebben. Terug naar

mooiste herinneringen aan de club..." Bezongen en bejubeld door een uitzinnige menigte komt RWDM terug na een vroege achterstand. De tijd tikt weg tot zes minuten voor tijd Morten Olsen wordt neergemaaid in het strafschopgebied. Slechts één man durfde het aan om de elfmeter te benutten. En zo geschiedde dat 'Dynamite Jack', Jacques Teugels, de Molenbekenaars - en zichzelf ongetwijfeld - de nacht van hun leven bezorgde. Enkele weken later strandt het Europese avontuur van RWDM in het Baskenland, waar Athletic Bilbao op basis van één uitdoelpunt de scalp van de Brusselaars veroverd. De fiere Basken

trakteren de bezoekende spelers, die geen enkele match verloren in de hele campagne, op een daverend applaus.

Twee jaar eerder had RWDM ook al de handen op elkaar gekregen van voetbalminnend België. Waar de meeste fusieclubs er jaren over doen om hun vermeende schaalvergroting te verzilveren – de meeste slagen er meestal gewoon nooit in en verdwijnen even snel als ze bekostofd worden – werd het verhaal van Racing White Daring Molenbeek een instant succes. Bouwend op het sterke gestel van Racing White wond de nieuwe Brusselse supermacht er ook geen doekjes rond. Zo werd het stadion ingewijd door niemand minder dan Real Madrid, wiens sterrenensemble slechts met een magere 1-2 zege terug naar Bernabeu zou trekken. In Europa werd meteen een andere Spaanse club, RCD Español, weggeblazen met een duidelijke 0-3 uitzege, maar werd onverwacht het onderspit gedolven tegen Vitoria Setubal in de volgende ronde. En ook in de vaderlandse competitie was RWDM de beste, althans op verdedigend vlak. Het minste nederlagen en het minste tegendoelpunten betekent in voetbal echter niet altijd het meeste punten, en zo eindigde de fusieclub uiteindelijk als derde in haar allereerste seizoen.

GEWELD VOORAAN

Cultrainer/cafébaas Felix Week moest dus op zoek naar aanvallend geweld. En hij vond dat ook. Bij Cercle Brugge werd de Deense international Benny Nielsen weggehaald, en bij Lierse het jonge toptalent Willy Wellens. Maar het grootste succes van allemaal kwam van de bank van Feyenoord en drukt tot op de dag van vandaag zijn stempel op ons Belgisch voetbal: Johan Boskamp. De rijzige bonk werd zelfs per ongeluk binnengehaald na een naamsverwisseling en bakte er volgens zijn ploeggenoten in zijn eerste weken niet veel van. Maar de oerkracht van Boskamp werd al snel een wapen en deed zijn ploegmaats beter voetballen. RWDM raasde als een sneltrein over alle reeksgenoten heen en eindigde met 9 punten voorsprong (in het tweepuntensysteem nog, destijds) op de eerste achtervolgers Anderlecht en Antwerp. Drie wedstrijden zullen de Molenbeekse fans van destijds nooit meer vergeten. De spectaculaire titelmatch tegen

AS Oostende die eindigde op een 5-3 zege voor de nieuwe landskampioen uiteraard; de levensbelangrijke thuiszege tegen aartsrivaal Anderlecht, met een prachtgoal van Teugels net voor tijd, waarop maar liefst 32.000 thuissupporters in vreugde uitbarstten; én een mager gelijkspel tegen Charleroi waarbij de bezoekende cultheld Bertoncello na een lichte strafschofpout minutenlang op de bal ging zitten uit protest en daarvoor de rode kaart kreeg toebedeeld. Andere tijden sport, heerlijk.

“We werden in onze beginjaren echt verwend en dat heeft het RWDM-publiek vaak, onterecht, kritisch gemaakt”, vertelt Stéphane in zijn openhartige boek. De autoritair behaalde landstitel zou inderdaad het absolute hoogtepunt worden in de geschiedenis van de club, ook al werd meerdere keren in de latere geschiedenis soms zelfs wanhopig getracht om de glorie dagen van weleer terug te doen keren. Dat bleek helaas al te vaak boven het eigen gewicht boksen. Nadat RWDM in de voorgaande jaren nog duidelijke Europese ambities had, en die ook enkele keren waarmaakte, degradeert het in 1984 naar de tweede klasse, ondanks de aanwezigheid van het jonge toptalent Franky Van der Elst in het elftal. In 1986 wordt de club, inmiddels terug in eerste, door de Rechtbank van Koophandel failliet verklaard. Jean-Baptiste L’Ecluse verlaat noodgedwongen het schip en voelt zich achterwaarts genomen door zijn medebestuurders. Een machtsstrijd om de opvolging breekt los, met hoofdrollen voor een bonte bende stevige karakters: autohandelaar Henri Mabilie (die nog dateert uit de periode Racing Brussel), de altijd brullende Rotterdammer Johan Boskamp, en zijn West-Vlaamse evenbeeld Johan Vermeersch. Uiteindelijk haalt ene Willy Uytterhaegen zijn slag thuis, tegen de zin van de spelers evenwel. De twee topspelers van de club, Alain Denil en Paul Demesmaeker, worden aan Malinois verkocht om de schuldeisers te kunnen betalen; junior Johan Walem trekt voor een habbekrats naar Anderlecht, om aan de elektriciteitsfactuur te voldoen. De korte maar krachtige gouden periode van de club is onherroepelijk ten einde.

RWDM; NIKS MEER, NIKS MINDER

We hebben ons intussen verplaatst naar

Café Le Stade, waar ik bij een koffie naar de gevoelens van Stéphane bij dit nieuwe hoofdstuk voor de club pols. "Natuurlijk zijn we blij om terug op dit niveau te staan, terug tussen de grote jongens. Alleen al voor onze jeugd is dit een heel belangrijke stap. We hebben talentvolle lichtingen lopen, maar in de vorige jaren speelden ze in de regionale Brusselse reeksen, waardoor ze vaak weinig tegenstand hebben gehad. Maar het profvoetbal is ook veranderd en de Coronacrisis maakt het niet beter. Vanavond mogen de cafés rond het stadion zelfs niet openen en ook de zomerbar, een groot succes, is plots niet langer mogelijk. Dat ligt niet aan de club, maar aan de strenge regels van de KBVB. Of de ploeg klaar is voor 1B kan ik moeilijk inschatten. Volgens buitenstaanders (en voorzitter Dailly) hebben we het kleinste budget en wordt het moeilijk tussen al die ploegen in buitenlandse handen, maar ik ken de spelersgroep nog niet goed genoeg om ze te kunnen analyseren. Er zijn opnieuw veel verschuivingen geweest, en we mochten niet gaan kijken in de voorbereiding."

Wat er ook te gebeuren staat, erger dan de periode tussen 2002 en 2015 kan het niet worden. "Op 16 augustus, een vrijdag, werd RWDM geschrapt. Een verschrikkelijk moment, vooral omdat we nog lange tijd van Johan Vermeersch te horen hebben gekregen dat we zouden herstarten in Derde Klasse. Amper 39.000 euro hadden we nodig om per direct aan de rechtbank te betalen en wij als fans hadden zelfs 20.000 euro daarvan op slechts enkele dagen verzameld. Maar Vermeersch had andere plannen. Hij had al een akkoord met tweedeklasser Strombeek en verhuisde die club, na twee speeldagen in volle competitie, naar het Machtensstadion. Ik ben niet meegegaan in het verhaal van FC Brussels, vele mensen wel, omwille van het stadion. Voor mij was dat niet langer RWDM en ik had er even genoeg van." Terwijl FC Brussels alle moeite kende met publiek aan zich te binden en standvastige resultaten neer te zetten, niet in het minst door voortdurende stroom aan vreemde beslissingen en krasse uitspraken van haar voorzitter, probeerden enkelen ook de historie van RWDM verder te zetten. "Enkelen fans probeerden inderdaad RWDM opnieuw te starten in Vierde Provinciale. Georges Heylens was hun eerste trainer. Ze speelden eerst op de Sippelberg, waar

vroeger Crossing Molenbeek nog hun veld had en daarna probeerden ze een tijdje naast het Machtensstadion te voetballen, maar Vermeersch deed telkens de poorten op slot. Uiteindelijk ben ik ook niet naar hen gaan kijken", vertelt Stéphane met een zucht. Een succesverhaal werd RWDM 2.0 (of 0.5 zo u wil) allerm minst. In 2006 trachtte de club bijvoorbeeld door middel van een stamnummeracquisitie (RIP Zwarte Duivels Hulsbeek-Geetbets) haar weg naar boven te kopen, maar degradeerde het vervolgens drie keer op rij van eerste naar derde provinciale. De club kende financiële en bestuurlijke problemen bij de vleet, net die ene karakteristiek die ze beter niet hadden moeten erven van hun grote voorganger...

OM ACHT UUR HET LICHT UIT

Lange tijd zag het er dan ook naar uit dat de revival van RWDM er nooit zou komen. Nadat Vermeersch er in 2014 ook bij FC Brussels de brui aan gaf, viel het voetballeven in Molenbeek zelfs volledig stil. "Vermeersch hebben we sindsdien niet meer gezien in de voetbalwereld, maar Molenbeek kreeg er met John Biko een nieuwe dictator bij", weet Stéphane, verwijzend naar de periode waarin diens club WS Woluwe het stadion van RWDM inpalmde. Een stoelendans, waar we zelf nog amper aan uit kunnen, maar die er in de jaren nadien enkel ingewikkelder op werd.

Want met Vermeersch die zijn biezen pakte, werd het vuur van RWDM weer aangewakkerd. "Eind 2014 werd een oproep gedaan aan alle RWDM-aanhangers om naar de socioclub van het stadion te komen. Ruim 300 fans daagden op en spraken hun verlangen uit voor een herstart van de club. Onder hen onder meer Thierry Dailly, die uiteindelijk zijn schouders zou zetten achter het nieuwe project", expliciteert Lievens die in de lagere klassen de afgelopen jaren het voetbalgeluk heeft teruggevonden. "Zo van die wedstrijden zoals op verplaatsing bij Froidchapelle zal ik nooit vergeten. Een authentiek klein stadion in de bossen, gastvrije thuis supporters en RWDM opnieuw op het veld, dat was top!" En nadat enkele maanden werd uitgeweken naar Asse-Zellik keerde RWDM ook eindelijk terug naar haar prachtige huis in Molenbeek, al was dat tegen de wil van Biko: "Voor onze terugkeer naar het stadion in de match tegen Sterrebeek kwamen maar liefst

6.000 fans afgezakt. Voor een match in Bevordering! En om klokslag 20u viel het licht uit. Niemand heeft het ooit kunnen bewijzen, maar volgens velen was dat een laatste streek van Biko!" Stéphane kan er achteraf wel mee lachen, al scheelde het niet veel of de club had een forfait aan haar

Voorzitter Thierry Dailly komt poolshoogte nemen voor de aftrap. ①

been. Maar het leven is te kort om te denken aan alles wat fout liep en bovendien valt er met drie promoties in vijf seizoenen nu ook weer niet veel te klagen.

Een tweede kop koffie leidt tot nog meer verhalen: over die prachtige avond toen Feyenoord, een paar jaar eerder nog wereldkampioen, werd ingemaakt; over zijn allereerste wedstrijd, een 2-2 gelijkspel tegen Beerschot op 30 september 1973; over die pandoering tegen Union, in een overvol stadion; en over die keer dat hij tegen de wil in van de meerderheid van het bestuur samen met kameraden een ticket

kocht voor Besiktas-RWDM van een dissident bestuurslid, de heer Vermeersch. "Stonden we daar in een hotellobby in Istanbul met ongefrankeerde tickets, waarvan hij een groot deel gewoonweg in zijn zakken had gestoken, maar goed: we konden naar de match!" De thuisclub won op die dag in 1996 in haar majestueuze stadion op de grens van west en oost met 3-0, maar het was één van de mooiste momenten uit Stéphane's rijkgevlude groundhophistorie. Of RWDM ooit zal terugkeren op het Europese niveau? Wie zal het zeggen. Maar dit vreemde seizoen 2020-'21 begint alvast goed: RWDM wint van *de club die niet bestaat* met 2-0. RWDM is back, zoveel is zeker!

EPILOOG

Twee weken later. Onze redactie is stokoude foto's van het voetbal in Molenbeek op het spoor gekomen. Via de heemkundige kring van de gemeente, Molenbecca, komen we terecht bij een kranige dame in de prachtig onderhouden woonblokken rond het stadion. "Ze werden gebouwd door Jean-Baptiste L'Ecluse mijnheer, en zijn dochter woonde hier ook." Dat verklaart inderdaad veel. Samen met haar echtgenoot, Jean Boterdael, die recent overleed door dat verschrikkelijke Coronavirus, heeft ze een schat aan sportgeschiedenis van Molenbeek opgebouwd. Vriendelijk als ze is laat ze ons snuisteren in de ijzeren archiefkluizen, gevolgd door een bezoek aan de ondergrondse garage, waar tientallen dozen extra materiaal ligt opgeslagen. Een geschiedenis die in stand moet gehouden worden, drukt ze ons op het hart. Volmondig bevestigen we haar wijze woorden. "We zullen meneer Dailly laten bellen mevrouw!" De nacht begint te vallen hier in Molenbeek, terwijl op de radio de Rode Duivels de vikings van IJsland inblikken in een akelig leeg stadion. Vreemde Tijden Sport, met RWDM bij de levenden. Het had erger gekund.

BEST

business excellence seminars training

OPLEIDINGEN INZAKE FISCALITEIT, BTW,
VENNOOTSCHAPSRECHT & VERZEKERINGEN

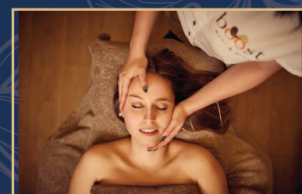
WWW.BESTSEMINARS.BE

VAN DER VALK
HOTEL BEVEREN

boost
BODY & MIND

THIRSTY TOUCAN

Nest

ozzo
SUSHI & ORIENTAL

ESCAPE
HOTEL BEVEREN

CULINAIR ONTSPANNEN VOOR ELKE GENERATIE

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

26€

WORD ABONNEE!

Vier lijvige edities,
netjes bij u thuisbezorgd!

**Exclusieve aanbieding - te koop in onze webshop
www.catenaccio-magazine.com**

Catenaccio verdedigt de voetbalsport met de kracht van de pen. Het laat het licht schijnen op de alternatieve kant. De mooie kant. De ruwe kant. De échte kant. Catenaccio is een ode aan het voetbal en een aanklacht tegen al wat het bedreigt.

FILIP JANSSENS

BOEKEN TOE

“POT 6, OP BEZOEK BIJ DE VOETBALDWERGEN VAN EUROPA”

Joris van de Wier, 2018 – Staantribune Media – 308 blz

Met een afgescheurde achillespees hinkelt Joris van de Wier (Tilburg, 1978) door het Europese voetbaldwergenlandschap. Hij bezoekt negen landen die op het eerste zicht weinig overeenkomsten hebben. Toch is er één hele grote: het zijn de zwakste voetbalstaten van de UEFA. Ze zaten allemaal in ‘Pot 6’ tijdens de loting voor de kwalificatieronde van het WK van 2018 in Rusland. In een handjevol trips bezoekt Joris ze allemaal: van San Marino, Kosovo, Andorra, Malta, Liechtenstein, Kazachstan en Georgië, tot in het Groothertogdom Luxemburg. En in elk land maakt hij een kwalificatiewedstrijd van het nationale elftal in die voorronde van dat toenmalige WK mee...

En in elk van die landen beleeft Joris goed wat avonturen. Hij bezoekt een San Marinese computerwinkel waar een man werkt die het snelste WK-kwalificatiedoelpunt ooit maakte. Hij gaat op stap met Kosovaarse ultras waarmee hij naar het stadion marcheert, vuurwerk afsteekt en politiek incorrecte liederen zingt. In Andorra merkt Van de Wier weinig liefde voor voetbal, maar wel een obsessie met goedkope sigaretten en alcohol. Op Malta ontdekt hij op een zolder het oude scorebord van het nationale stadion en in een stoffig straatje een levensgroot standbeeld van Bill Shankly. En wat later, in

Liechtenstein, staat Joris oog in oog met de voetballer die bijna werd gelyncht in Napels toen hij in de Serie A speelde, en ontmoet hij de enige supporter van het nationale elftal die het elftal overal achterna reist.

OBSCURE VELDEN

Het hele boek is een aangename leestrip, maar puilt wel uit van de historische feiten, anekdotes, indrukken en ervaringen... Joris concentreert zich immers niet alleen op het ‘pot 6’-verhaal als dusdanig, het verhaal van elk nationaal team dat hij bezoekt – het verloop van hun kwalificatieronde, de nationale beleving rond hun wedstrijden... : neen, hij ambieert niets meer noch minder dan ook van elk land een compleet beeld te krijgen, en als dusdanig te schetsen; het volk, haar nationale geschiedenis, alsook de plaatselijke voetbalcultuur én het betreffende erfgoed *tout court*. En zo neemt hij je dus ook nog mee op de koffie bij illustere plaatselijke vedettes, langs ongekende, obscure voetbalvelden, en naar tal van (kleine) clubwedstrijden; en vliegen namen als Tre Penne, Libertas, FK Vëllaznimi, KF Trepça, FC KEK, Liria Prizren, Principat, UE Santa Coloma, Sliema Wanderers, Valletta FC, Xewkija Tigers, Victoria Hotspurs, FC Vaduz, FC Balzers, USV Rugell, FC Aktoba, Dynamo Tselinograd en Ausputz Kaltschanken (...en vilein als we zijn,

Pot 6

Op bezoek bij de
voetbaldwergen
van Europa

Joris van de Wier

hebben we één clubnaampje hier verzónnen – veel plezier ermee!!) je dik 300 pagina's lang om de oren. Het lijkt wel de nulde fase van de Europa League, zo rond begin juni jaarlijks. Heerlijk voor wie maar geen genoeg kan krijgen van dwergclubs in (voetbal-)dwergstaatjes; al voorspellen we dus voor de eerder *casual* lezer toch verschillende noodzakelijke adempauzes.

VOETBAL VERBINDT

En zelfs daarmee blijkt het af en toe nog knap moeilijk om de draad niet helemaal kwijt te geraken... Want hoe gauw het ook bloot komt te liggen, voor wie dat überhaupt nog niet besepte of aan den lijve ondervonden heeft: dat 'voetbal verbindt' – van Sevilla tot Buenos Aires, van Saloniki tot Hammarby, van Kruikeke tot Kuala Lumpur; en dat het in alle straten rond alle voetbalstadions ter wereld een pak van hetzelfde laken geeft: Joris krijgt er geen genoeg van om dat ook tot in het kleinste detail voor élk van deze negen landen te demonstreren. En dat is wellicht de – weliswaar: enige – achilleshiel van dit verder

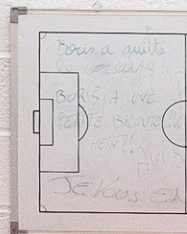
uiterst vermakelijke boek: dat het wat té veel (tegelijk) is, té vol zit. Of, evengoed omgekeerd, net een ietsje té lang misschien. Want laten we wel wezen: een Lonely Planet lees je ook niet van A tot Z, puur voor je ontspanning. Het is reisverhaal, groundhopper kroniek, voetbalhistorisch traktaat, *participative journalism* én Wikipedia in één – en dat voor maar liefst négen landen...

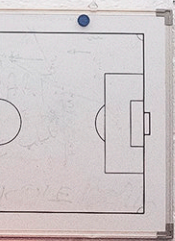
Maar verder geen kwaad woord erover: het noopt dan wel allemaal niet tot linea recta zélf erheen reizen (van ettelijke – ahum – 'voetbal'-ervaringen zijn we oprecht dankbaar dat Joris ze voor ons beleeft heeft, en wij ze dus écht niet zélf moeten doormaken om erover mee te kunnen praten...); en ook al ligt de eindconclusie wat voor de hand – dat, ook al zijn de negen landen in 'pot 6' voetballend niet de beste van Europa, ieder er wél zo zijn eigen voetbalcultuur op na houdt, en er overall liefde voor het spel te vinden is – tóch worden we van zoiets keer op keer simpelweg vrolijk; gewoon gelukkig. En, naar we mogen veronderstellen: u ook!

LUIK DE STILSTAANDE FASE

 ROBIN BECK

 NICK CLAESKENS

Dyma Group.com
Just do it together

MC
RENOBATI

Chassis
Volet
Porte
www.mcrenobati.be
0499 40 57 54

Tec-Door
PORTES SECTIONNELLES
Tel: 04/257.47.59
Mail: devis@tec-door.be

ART COVER
0479550169

PROTECTION
FACILE

Palumbo

Rappaporto

ENTREPRISE GENERALE
DE CONSTRUCTION
0475 64 24 69

ADIO
ITALIA

Ristorante
Bonnelles

RI-PIECES
HOLLOGNE, 137B
MEPPE s. Meuse
04 234 03 91

Boucherie - Charcuterie
LUCAS
spécialité de l'agneau
04 233 85 10

LUIK

DE

STILSTAANDE

FASE

Luik. Stad van koers, wafels, balletjes en de Cockerill. De Maas stroomt er krachtig doorheen, en de stad is gezegend met flink wat geschiedenis in én passie voor voetbal. We trokken, voor het eerste voetbalweekend mét toeschouwers sinds lang, dus over de taalgrens en keken naar goede gewoonte verder dan de gemiddelde neus lang is. Geen Sclessin, Pairay of Rocourt dus, maar wel een met West-Vlamingen gevulde heksenketel, Italiaanse tweedeklassers, en de plek waar Roger Claessen ooit de tijd voor heel even stilzette. Groeten van *"le Polonais"* bovendien, aan al onze lezers! En relaas in woord en beeld van onze staycation in de Vurige Stede.

MILMORT

Eerste stop van de dag, Milmort, volgens de lokale folklore vrij vertaald als “duizend doden” - te wijten aan ‘een veldslag’ die echter in tijd noch locatie loepzuiver geplaatst kan worden. Niettemin erg toepasselijk is het dorp een deelgemeente van Herstal, wiens even befaamde als beruchte wapenfabriek een gigantisch veelvoud van duizend doden op het palmares heeft. Maar hier wordt ook gevoetbald! En dat al 100 jaar lang, en in een vrij unieke setting. Achter één doel lijkt een graanmagazijn recht uit een western te zijn geplukt, terwijl elk kwartier een trein van de NMBS achter de in zwart en rood geschilderde oude tribune zijn vertraging probeert in te halen.

Tot onze blijdschap wordt er effectief gevoetbald deze ochtend; alleen niet door de verwachte gastheer - een vierde provincialer die de plek van het in 2010 failliet gedraaide Milmort FC, stamnummer 208, heeft ingenomen. Aan de ingang wappert zowaar een vlag van Cosenza Calcio, een club die nog nooit de Italiaanse Serie A bereikte, maar blijkbaar wel fans heeft tot in Luik... Fans die zich, bij wijze van eerbetoon, verzamelden als caféploeg. Speciaal, jazeker; maar evenzeer gezellig want er is flink wat publiek afgezakt om “I Lupi” (de wolven) te zien schitteren tegen de plaatselijke uitdagers. Geen idee welke wolvenroedel het uiteindelijk gehaald heeft die ochtend, maar we hopen alvast dat ze in Calabrië weet hebben van deze buitenlandse ode aan hun geliefde club.

QUEUE-DU-BOIS

letwat teleurgesteld bereiken we onze volgende stop. Onderweg, immers, was het terrein van RC Vottem, vorig jaar van de tabellen geschrapt, voorgoed gesloten gebleken. Verder dan een glimp van een avondse kantine, waar ooit Axel Witsel zijn gratis colaatje nuttigde na de duiveltjesmatch, komen we niet. Hetzelfde verhaal bij Croatia Wandre, wiens pittoreske tribune deel uitmaakt van een vervallen magazijn: het stamnummer 74 speelt vandaag op verplaatsing en heeft zijn stadion hermetisch afgesloten. Maar gelukkig maakt vierde provinciale FC Queue-du-Bois werkelijk alles goed. *"Vous êtes des Russes ou des Bulgares?"*, vraagt een heerschap dat zich bekend maakt als *"le Polonais"*. *"Non Monsieur, nous sommes d'Anvers!"* De toon is gezet: gratis pinten en vakkundig gesmeerde sandwiches vallen ons te beurt. Dit blijkt de meest vriendelijke club van het land te zijn. Bovendien was het hier dat de betreurde Roger Claessen vier jaar voor zijn overlijden zijn laatste passen als voetballer gaf, zonder twijfel met volle teugen genietend van de stokoude charmes van deze club. Een welgekomen einde, overigens, van een voorts bewogen loopbaan die werd gekenmerkt door genialiteit, doelpunten, problematisch drankgebruik en het libido van een jonge hengst.

Op een muur van de kantine is een cartoon gemaakt van een kampioenenploeg uit de jaren 90 in de geelgroene clubkleuren, een kunstwerk dat wel recht uit een strip van FC De Kampioenen lijkt te zijn geplukt. De trotse maar nuchtere voorzitter legt ons in een notendop echter de werkelijke - en blijkbaar erg rijke - geschiedenis uit van de club; terwijl *"le Polonais"* ons blijft trakteren op sappige verhalen uit zijn dagelijkse leven als meubelverkoper, zijn escapades als champignonplukker in Limburg en het feit dat hij geenszins van Poolse bloede is maar morgen alweer vertrekt naar Wroclaw om er de deal van zijn leven te sluiten. *"Binnen vier jaar bestaan we 100 jaar"*, legt de voorzitter uit, *"en de tribune dateert van net na de tweede wereldoorlog, toen de club zich enkele jaren in de nationale afdelingen wist te nestellen. Dat waren de gouden tijden, maar nu doen we het enkel en alleen nog voor het plezier en moeten we knokken voor onze jaarlijkse centen."* Aan een kleine vergeelde foto hangt de grootste glorie van de 96-jarige geschiedenis vast: *"Queue-Du-Bois in het Astridpark voor de Beker van België in 1955! Twee keer gescoord zelfs, maar ook 11 tegendoelpunten..."* Met pijn in het hart moeten we onze tocht verder zetten, maar niet vooraleer *"le Polonais"* via memoblaadjes ons boodschappen geeft voor de kantinehouder van Montegnee en de keeperstrainer van Tilleur. *"Geef maar af aan Alain Bettagno, want mijn copain zit in Benidorm!"* Iets zegt ons dat we hier ooit terugkeren...

MONTEGNEE

Paniek bij de nieuwe investeerders van derde provinciale Ans-Montegnee. We zijn hartelijk welkom in hun nederige stulpje, maar dan toch liefst binnen enkele maanden als de nodige renovatiewerken aan het stadion zijn afgerond. Het is inderdaad moeilijk te vatten dat hier, in dit overblijfsel van het Stade Joseph Vanstraelen, ooit een eersteklasser voetbalde. Tussen 1928 en 1930 promoveerde het toenmalige RC Montegnée in één ruk van de derde naar de hoogste afdeling. Exact één seizoen duurde dat verhaal, al was de degradatiestrijd met Union en Anderlecht bijzonder spannend en hield de promovendus uiteindelijk Paarswit zelfs achter zich.

De tijden zijn veranderd. Vandaag liggen twee lelijke betonnen constructies lijnrecht tegenover elkaar. Op de ene bekijkt een eenzame jongeman in joggingpak de wedstrijd tegen Croatia Wandre, geflankeerd door twee sofa's en een salontafel die rijp zijn voor het grof vuil. Aan de andere kant bevindt zich een tribune/kantine, waar een prachtige muurschildering als één van de weinige restanten doet herinneren aan de gouden tijden. Op het veld laat een spits van Afrikaanse origine een zeer snedige indruk. Zou hij weten dat de vooroorlogse prijsschutter Bernard Voorhoof (15 goals in 30 matches in 1948-'49), vogelsmokkelaar Jean-Marie Abeels (2 keer rood in 11 matches in 2002-'03) en de Brit Paul Taylor (13 goals en een spraakmakende transfer naar Anderlecht in 2010) het hem voordeden? De nieuwe investeerder had echter gelijk: een opfrissing dringt zich op. Maar laat alsjeblieft die rustgevende koeien op de achtergrond wel blijvend genieten van hun wekelijks portie voetbal...

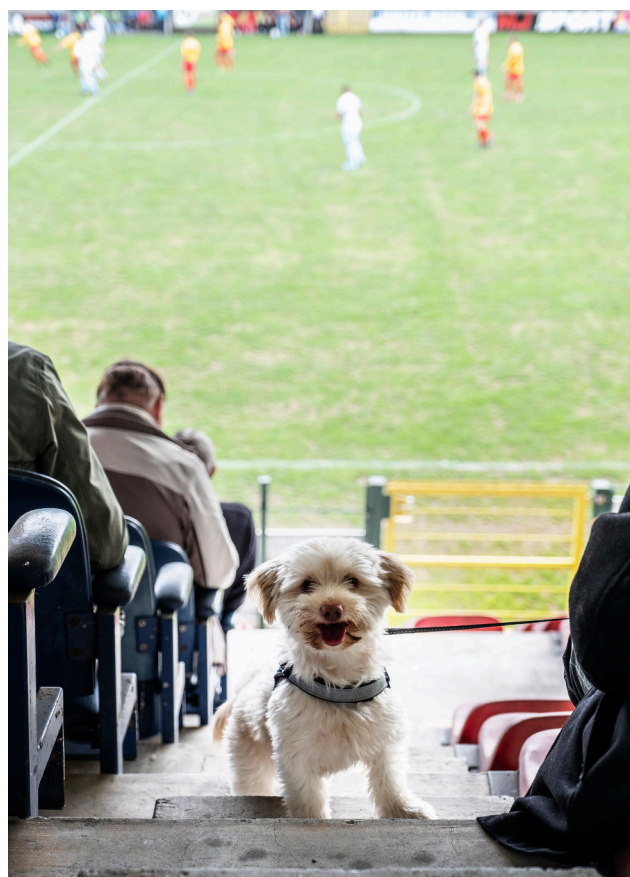

TILLEUR

Een gouden regel: *save the best for last*. Het Stade de Buraufosse is een magistraal volkstadion uit 1960 dat de echter tand des tijds slechts ternauwernood heeft doorstaan. Gelegen pal op een heuvel aan de rand van Luik, in Tilleur, een deelgemeente van Saint-Nicolas; in een echte arbeiderswijk, uitgegraven in de steile flanken van het dorp. Het is een ware nachtmerrie voor bezoekende buschauffeurs die hier de *tifosi* door smalle bochten en draaihoeken voor gevorderden moeten navigeren. Een slogan aan de inkompoort herinnert de helaas steeds schaarser wordende bezoekers aan de gouden tijden van de club: "*Bienvenue dans le chaudron de la sorcière*". Welkom in de heksenketel, waar menig topclub haar concentratie verloor, geïntimideerd raakte door het fanatieke thuispubliek, en wellicht ook de stomende goederentreinen die zes keer per match rakelings het stadion denderen. 35 jaar lang speelde Tilleur FC hier haar thuiswedstrijden; drie van de in totaal 21 voetbalseizoenen in onze hoogste klasse. In 1964 werd het zelfs vierde en leverde het de nationale topschutter met Jean-Paul Colonval. Na de degradatie in 1967 zakte de club weg en werd ze een liftploeg tussen derde en vierde klasse, vooraleer te fuseren met Club Luik. Althans, dat was de bedoeling; want de fusie werd afgekeurd door de voetbalbond en het was simpelweg Club Luik dat hier tien jaar lang met eigen ingrediënten in deze heksenketel kwam brouwen. En zo verdween het stamnummer 21 in 1995 van de tabellen. De huidige gebruiker van het stadion is FC Tilleur, ontstaan in 2014 uit een fusie tussen twee fusieclubs.

"*t es langs die puurte*", gidst een in oranjegeel getooid dame haar metgezellen naar de ingang. Vandaag wordt er bekeervoetbal gespeeld en tegenstander RC Waregem is erin geslaagd een volledige bus te vullen voor deze mooie affiche tussen een tweede en eerste provinciale. Waarschijnlijk zijn ze de beroemdste tegenstander van Tilleur deze jaargang, nadat voorzitter Gaetan Dell'Aera dit seizoen er bewust voor koos om te degraderen van 2de Amateur naar 2de Provinciale. Hij was de financiële verplichtingen en administratieve pesterijen van het nationale voetbal beu geworden. Vanuit een aftandse radiokabine knalt de plaatselijke dj/omroeper de ene moderne hit na de andere uit zijn speakers, zo luid dat de wat oudere supportersschare de gesprekken moet staken en de aandacht richt op dat toch wel akelig lege stadion, waarvan enkel de nieuwste zittribune deels gevuld is. De gradins van de staantribune achter het verste doel worden stilaan één met de natuur door mos en overhangende planten, waartussen lelijke maar broodnodige reclameborden zijn geplaatst. Hier schreeuwden vroeger duizenden Tilleuriens de legendarische one-man-clubdoelman Daenen, superspits Colonval of spelverdeler Heinz Schönberger naar voor. Het moet imposant zijn geweest, maar helaas ook verleden tijd. Maar dat het nog kan spoken in de Heksenketel, en dat een echte voetbalfan nooit vroegtijdig een stadion mag verlaten, dat staat vast. Tilleur keert een 0-2 achterstand om en wint vervolgens een strafschoepenreeks van maar liefst 32 (!) penalty's. Magisch.

SANDER BRAL

VAR ULTRAS

Filmmaker Francesco Lettieri kan bij de start van zijn "Ultras" (2020) niet goed genoeg benadrukken dat het om fictie gaat en de *bende ongeregeld* in zijn film niet gebaseerd is op bestaande Napolitaanse hooliganbendes. Of hoe hij niemand tegen de borst wil stoten door zo hard mogelijk tegen de bestaande ultras in Napels hun borst te stoten. Als dat maar goed afloopt voor die jongen. Alhoewel die 264 koppen die de film slechts één ster op tien gaven op IMDb, voorlopig het ergste is wat de regisseur al te verduren kreeg. Naast, wellicht, wat doodsbedreigingen op Instagram.

"Ultras" heeft nochtans een mooi verhaal; het gaat over de strubbelingen van hooligans die voor de verandering niet op de bek slaan van politie of rivaliserende fans, maar gewoon op elkaar. Een groep die zichzelf 'Apache' noemt, een stel overjarige fans met allen levenslange stadionverboden op de naam, heeft nood aan opvolging. Maar de tweede generatie hooligans heeft zo haar eigen plannen, en de oudstrijders verliezen de controle. De derde generatie, een hoop tieners die zichzelf koste wat kost willen bewijzen met rookbommetjes en andere dappere daden, begaat een domme fout en ontketent een burgeroorlog binnen Apache.

Binnen dat gegeven zoekt "Ultras" in op oudgediende Sandro (Aniello Arena), die elke zondag zijn handtekening moet zetten in het lokale politiebureau om te bewijzen dat hij niet op het voetbal zit. De man worstelt met zijn gewelddadige leven en

ziet zijn protégé Angelo (Ciro Nacca) dezelfde domme fouten maken. Kan Sandro de zoon die hij nooit had op het rechte pad houden, of sleurt Angelo zijn grote beschermer terug de dieperik in?

Visueel is "Ultras" erg proper, met tracking cams die van schouder tot schouder gaan in erg lange shots of net het tegenovergestelde, een breed uitgezette vaste camera die alle acties in één scène moet weergeven. Dat met een coole filter - *fix it in post!* - en een opvallend eclecticische soundtrack met stomende elektronica tijdens actiescènes en goofy Italiaanse *pizza pie* klassiekers als het wat romantischer wordt. De intro met originele Ultras-beelden die in dezelfde jaren tachtig-stijl overgaan tot fictie, is ook vernoemenswaardig. Er zit een goeie crew achter deze prent. En dan zijn er nog de subliminale snijbeelden om Napels als toeristische actie te verkopen. Een vrij krampachtige poging niettemin, als je weet dat deze film over hooligans en zwaar geweld gaat.

Verder leert "Ultras" dat je met een veredelde Vespa in vijf minuten tijd van Napels naar Rome kan snorren en dat je de originele Italiaanse audio handmatig moet opzetten omdat die fuckers van Netflix de Engelstalige dub blijkbaar beter vinden.

En dan is er natuurlijk nog de Italiaanse amore. Een bruid die de kerk uitstapt en letterlijk te horen krijgt dat ze steeds op de tweede plaats zal staan, ná de Azzurri - zeg gerust babyblauw. Gescandeerde

clubliederen en Bengaals vuur - dat rood blijkt te zijn en niet blauw? - op je trouwfeest is ook altijd een echte sfeerbrenger. Wat een partij toch, die bruidegom.

“Ultras” start en eindigt in een kerk - *circle of life* - en zet een wel heel onrealistisch georganiseerde oproerpolitie in een slecht daglicht. Nog opvallend: behalve een babyblauwe *confederate flag* komt er geen enkel extreemrechts symbool voor in de

film. Om één of andere reden bewust weggelaten?

En dan nog een spoiler: het blijkt geen goed idee te zijn om vuurwerkpijlen te stelen, die bij uw zatte kloten te stoppen, dan sterke drank te drinken zoals Frodo water drinkt op de Doemberg, en vervolgens een sigaret aan te steken. Geniet ervan.

COMMON GOAL

SCOREN VOOR DE MENSHEID

 ROBIN BECK

 COMMON GOAL, KBVB, ALEXANDRA BERTELS

COMMON GOAL

SCOREN VOOR DE MENSHEID

Op 4 augustus vierde een bijzonder project haar derde verjaardag. Op die dag in 2017 werd Common Goal boven de doopvont gehouden, een beweging die voetballers (en recent ook andere voetbalactoren) aanzet om minstens 1% van hun maandelijkse inkomsten af te staan aan zorgvuldig gekozen sociale projecten rond voetbal. Onder de intussen meer dan 100 voetballers die in de voetsporen traden van Juan Mata, co-stichter van Common Goal, zit sinds kort ook één Belgische deelneemster. Niet toevallig een *Red Flame* met het (voetbal-)hart op de juiste plaats: Lenie Onzia.

Het is niet overdreven te stellen dat de voetbalwereld in de afgelopen jaren in een slecht daglicht is terechtgekomen. Geldbejag, corruptie, malafide makelaarspraktijken en onoordeelkundig beheer van voetbalclubs zijn slechts enkele van de vele zonden die onze sport vandaag op haar kerfstok heeft. Ook de spelers zelf blijven niet buiten schot: exuberante spelerslonen, een totaal gebrek aan loyaliteit en zelfs belastingontduiking kunnen hen toegeschreven worden. Het doet de modale voetballiefhebber de wenkbrauwen fronsen en hem steeds verder vervreemden van wat ooit de volkssport nummer één was.

Maar al dat negativisme ten spijt, blijft voetbal echter ook hét vehikel bij uitstek om te zorgen voor een betere wereld. Voetbal brengt de mensen letterlijk bij elkaar, het zorgt voor cohesie in moeilijk bindende gemeenschappen. Dat hebben, bijvoorbeeld, de Rode Duivels in het afgelopen decennium geëtaleerd: in een land dat stijf staat van de politieke tegenstellingen slaagden zij erin om van diversiteit een bindmiddel te maken, althans voor een maandje als alles goed gaat. De Ivoriaanse superster Didier Drogba legde in 2005 bijna eigenhandig een burgeroorlog stil door zijn landgenoten actief op te roepen zich als één blok achter

“les Eléphants” te zetten. Voetbal is voor miljoenen mensen op aarde vaak de enige hoop in miserabele omstandigheden. Bovendien is de sport een bijzonder aantrekkelijk, doeltreffend medium om mensen aan te zetten actie te ondernemen. En het is die combinatie die van Common Goal en haar overkoepelende organisatie Street Football World zo’n succesverhaal aan het maken is. Communicatieverantwoordelijke van Common Goal, Elvira González-Vallés Martínez, staat ons te woord en slaat meteen de nagel op de kop: “Voetbal heeft een universele aantrekkingskracht, wordt gespeeld in gemeenschappen over de hele wereld, waardoor het gemakkelijk is om programma’s voor sociale ontwikkeling door middel van deze sport op te starten. Het is ook een ongelooflijk eenvoudig spel om aan te beginnen: plastic zakken, sokken, wat stukjes karton - je kunt van bijna alles een voetbal maken! Dat maakt het tot een zéér inclusieve activiteit is die niet wordt afgeblokt door al teveel financiële beperkingen.”

OWN GOAL

We gaan terug naar de zomer van 1994. Op het WK Voetbal in de Verenigde Staten is Colombia één van de outsiders die wel eens ver zouden kunnen geraken. Het team van

de flamboyante kapitein Carlos Valderrama en cultspits Faustino Asprilla stelt echter teleur. In de tweede groepsmatch tegen het gastland loopt het mis wanneer verdediger Andres Escobar een voorzet van John Harkes in eigen doel devieert. Een dom eigen doelpunt, maar eentje met immense gevolgen voor de verdediger van Atletico Nacional, de favoriete (en hevig gesponsorde) club van zijn notoire naamgenoot Pablo. Escobar, verdrietig en geschokt om de gewelddaden die zijn thuisland en -stad nog steeds teisteren, staat na de match de pers te woord:

"Life doesn't end here. We have to go on. Life cannot end here. No matter how difficult, we must stand back up. We only have two options: either allow anger to paralyse us and the violence continues, or we overcome and try our best to help others. It's our choice. Let us please maintain respect. My warmest regards to everyone. It's been a most amazing and rare experience. We'll see each other again soon because life does not end here."

Andres, gekend om zijn goede inborst en gentlemanship op en naast het veld, wordt op 1 juli 1994 het slachtoffer van een verschrikkelijke gewelddaad in zijn thuisstad Medellin. Op een parking voor een discotheek wordt de man met zes kogels in koelen bloede vermoord door leden van het beruchte kartel van Pablo, die enkele maanden eerder zelf werd omgebracht door de speciale eenheden van het Search Bloc. Volgens lokale bronnen riepen de moordenaars bij elk schot luidkeels "Gol!", verwijzend naar de commentaar op de Colombiaanse televisie net na het doelpunt. De ware toedracht van de moord blijft echter onbekend en is eigenlijk ook irrelevant. Volgens sommigen was de moord een vergelding voor het eigen doelpunt, gerelateerd aan een riant gokverlies, volgens anderen was Andres gewoon op de verkeerde plaats op het verkeerde moment. Medellin in de jaren 90, dat was nu eenmaal ook wel de meest verkeerde plaats ter wereld om te vertoeven op zwoele avonden in 1994....

JÜRGENS GOAL

Vergis u echter niet: Medellin is evenzeer een hemels paradijs als een potentieel krocht in de laagste dieptes van de hel.

Vandaag de dag is de stad zelfs een toonaangevende plek in Zuid-Amerika op het gebied van stadsontwikkeling, omgeven door fenomenale natuurpracht. Dat potentieel zag destijds ook de jonge Duitse student Jürgen Griesbeck, die school liep op de gerenommeerde Universidad de Antioquia en dagdagelijks geconfronteerd werd met het geweld in zijn stad. Minstens 3.500 mensen lieten het leven tijdens de karteloorlogen van begin jaren 70 tot begin jaren 90, al is het exacte aantal onmogelijk te becijferen - vaak op gruwelijke en publieke wijze. Op een dag zag Griesbeck echter een beklijvend en hartverwarmend schouwspel: twee bendes betraden een korrelig veld in de slums, legden de wapens aan de kant en speelden een match op het scherp van de snee, met God als scheidsrechter en met de ziel van de sport indachtig. Na de match trokken de gezworen vijanden terug de barbaarse realiteit in, maar in dat ene uurtje zag het leven er in die prachtige stad van Jürgen net dat tikkeltje beter uit.

Het zette Griesbeck, een master in de sociale wetenschappen, aan het denken. En die gedachten leidden uiteindelijk tot een project dat een enorme impact heeft gehad op de normalisering van de explosieve situatie in de op één na grootste stad van het land. Via het zogenaamde "*Futbol por la Paz*" bracht hij jonge Colombianen bij elkaar, velen van hen lid van gewapende bendes, en bracht ze in dialoog - met het voetbal als katalysator voor communicatie en samenwerking. Binnen de twee jaar brachten Griesbeck en co meer dan 600 teams op de been, goed voor circa 6.000 jongens en meisjes die de wapens ruilden voor de voetbal.

"*Futbol por la Paz*" was alleszins geen doordeweeks voetbalprojectje. Niet alleen werden de wapens vooraf neergelegd, de teams bestonden ook verplicht uit zowel jongens als meisjes en de wedstrijden werden afgewerkt zonder scheidsrechter. Dat leidde ertoe dat deelnemers hun discussies zelf dienden op te lossen, in de geest van het spel en met de rationaliteit als rode draad. Het bracht een sociale verandering teweeg die de stad Medellin mee heeft geleid naar het niveau waarop ze vandaag de dag acteert. Van gruwelijke nachtmerrie naar parel van Colombia, mede dankzij de sociale kracht van voetbal.

GLOBAL GOAL

Voor Griesbeck betekende "Futbol por la Paz" echter niet het eindpunt. De man zet zich tot op de dag van vandaag in voor tientallen projecten over de hele wereld, die hij organisatorisch gebundeld heeft onder de noemer "Street Football World". Bovendien heeft die in 2002 opgerichte

organisatie sinds 2015 een wel erg concreet doel, met name het bereiken van de zogenaamde "Sustainable Development Goals" van de Verenigde Naties. Met deze 17 verschillende doelen wil de VN werken aan een betere en meer duurzame wereld tegen 2030. Een wel erg ambitieus plan, maar wie niet waagt niet wint uiteraard...

① Eric Cantona sloot zich recent aan als mentor bij Common Goal.

① De Japanse ster Shinji Kagawa was de eerste Aziat die zich aansloot bij het project.

Street Football World wil zich zeer concreet inzetten voor 6 van die 17 wereldwijde doelen: gezondheid en welzijn, kwalitatief onderwijs, gendergelijkheid, werkgelegenheid en economische groei, de strijd tegen ongelijkheid en tenslotte: vrede, rechtvaardigheid en de bescherming van de rechtstaat. Het doet dat door ondersteuning te geven aan zogenaamde *grassroots* projecten rond voetbal. Geen mastodonten van organisaties dus, zoals de vele NGO's die het afgelopen decennium op de korrel werden genomen door inefficiëntie, bureaucratie en zelfs heuse corruptieschandalen, maar lokale projecten met lokale mensen, die precies weten wat er aan de hand is op hun plek. González-Vallés: "Om globale verandering te creëren, moet je lokaal beginnen. Wij geloven dat sociale impact verschillende dingen betekent voor verschillende gemeenschappen. Daarom steunen we een breed scala aan lokale initiatieven die echt een verschil maken in het leven van miljoenen jonge mensen over de hele wereld."

Inmiddels bestaat het wereldwijde netwerk uit 135 zorgvuldig – de selectieprocedure is geen lachertje – uitgekozen projecten. Daarmee helpt Street Football World naar eigen zeggen meer dan twee miljoen mensen in 90 verschillende landen. De projecten bevinden zich trouwens ook niet allemaal in ontwikkelingslanden, doch evenzeer in de eigen achtertuin. In Nederland bijvoorbeeld wordt de *Johan Cruyff Foundation* gesteund, een organisatie die onder meer achterstandswijken voorziet van trapveldjes op maat van de gebruikers (kinderen, volwassenen, andersvaliden, ...), maar ook de organisatie *Women Win*. Die laatste brengt vrouwen niet alleen aan het voetballen, maar leert kwetsbare meisjes ook om te gaan met partnergeweld, seksuele gezondheid en economische groei. Belgische projecten worden voorlopig niet gesteund, een hiaat dat hopelijk in de toekomst zal worden opgevuld.

In april 2020 werd ook een wereldwijd collectief programma opgestart in de strijd tegen het Coronavirus. Want terwijl we hier in België klagen over mondkemperplichten en bubbels, strijden ze elders met heel wat minder effectieve middelen om de pandemie in te dijken. Na een maand werd al ruim 200.000 euro ingezameld én

verdeeld over verscheidene projecten, gaande van handwasstations in streken zonder rein water tot voedselbedeling aan mensen die plots zonder inkomen kwamen te zitten door de lockdown. In tijden waarin zelfs voetbal niet langer mogelijk bleek, werd het een strijd als nooit tevoren, gevoerd via Skype, Whatsapp en andere Zooms op deze aardbol. Een dagelijkse strijd nog steeds, die al een grote impact heeft gehad op deze vergeten slachtoffers van COVID-19.

Niet alleen zijn de projecten van het netwerk wereldwijd te vinden, de variëteit aan thema's die met behulp van voetbal wordt aangesneden lijkt geen grenzen te kennen. In Europa, bijvoorbeeld, probeert men jeugdwerkloosheid uit te roeien door trainingen te geven in zowel voetballen als solliciteren. In Afrika wordt gevochten tegen heel andere en vooral gevaarlijkere vijanden: geweld en stigmatisering tegenover vrouwen, AIDS, kinderrechten, hongersnood, gebrek aan drinkbaar water, ... u kent het verhaal van het moedercontinent. In Australië lopen projecten tegen racisme en voor integratie. In India wordt gewerkt aan het zelfvertrouwen en de leiderschapskwaliteiten van kansarme jongeren. "Ieder huisje zijn kruisje", zeg maar; en door het specifieke werkingsmodel van Street Football World worden al die huisjes onder handen genomen. Bovendien zorgt de koppeling aan voetbalactiviteiten voor een extra stimulans voor lokale mensen om de stap te zetten naar participatie. Want hoe je het nu draait of keert, het zijn uiteindelijk enkel de mensen zelf die hun eigen situatie kunnen verbeteren. Elvira vat het samen: "Voor veel mensen creëert voetbal een gemeenschapsgevoel. Het verbindt hen en creëert een gemeenschappelijke taal die ze allemaal spreken en begrijpen. Het prachtige spel is ook een veelzijdig hulpmiddel gebleken om sociale uitdagingen in gemeenschappen over de hele wereld aan te pakken - door belangrijke lessen te delen om de verspreiding van hiv/AIDS te voorkomen, jongeren de vaardigheden bij te brengen die ze nodig hebben om hun kansen op werk te verbeteren, of door een moment van rust te bieden aan mensen die in een vluchtelingenkamp leven. Voetbal werkt mee aan een toekomst in vrede!"

COMMON GOAL

4 augustus 2017. Een bijzonder artikel verschijnt op het Amerikaanse mediaplatform The Player's Tribune, waarin Manchester Unitedspeler Juan Mata aankondigt een nieuw project op te starten en plechtig belooft voortaan 1% van zijn loon af te staan aan het goede doel. Voor wie The Player's Tribune niet zou kennen: het betreft een immens populair medium in de Verenigde Staten, waarin atleten rechtstreeks boodschappen kunnen overbrengen aan hun fans. Baseballicoon Derek Jeter stichtte het platform, wijlen superster Kobe Bryant kondigde er zijn afscheid als basketballer op aan én Juan Mata stelde er dus *Common Goal* aan de wereld voor. Bovendien riep hij zijn medevoetballers op om massaal zich te scharen achter de organisatie want "Common Goal is de meest effectieve en duurzame manier voor voetballers om een langdurige sociale impact te hebben op onze wereld".

Waarom dat zo is, legt Elvira verder uit: "Door zich aan te sluiten bij Common Goal verbinden leden zich ertoe om 1% - of meer, indien ze dat wensen - van hun inkomsten toe te zeggen ter ondersteuning van initiatieven met een grote impact die voetbal gebruiken om vooruitgang te boeken richting de *Global Goals*. De 1% maakt de beweging toegankelijk voor iedereen die mee wil doen en stelt het in staat om de voetbalwereld in zijn geheel te vertegenwoordigen en niet alleen de best verdienende leden. Het is ook een symbool van wat kan worden bereikt door teamspel. Iedereen kan bijdragen en, hoewel de individuele inspanning klein is, kan het een grote impact hebben. Als 1% ooit een industriestandaard zou worden - momenteel heeft de professionele voetbalwereld een waarde van 50 miljard € per jaar - zou dat elk jaar 500 miljoen euro opleveren - stel je eens voor wat we allemaal zouden kunnen bereiken met zo'n bedrag voor het welzijn van de mensen en de planeet! De langetermijnvisie van de beweging is dan ook om die 1% van de inkomsten van de hele voetbalindustrie vrij te maken voor voetbalprojecten die het spel gebruiken om kansarme jongeren en hun gemeenschappen te versterken."

Drie jaar later heeft Common Goal circa 150 leden, waaronder een honderdtal voetballers en voetbalsters. Dat is misschien niet ongelooflijk veel, maar kwaliteit primeert duidelijk op kwantiteit, want de 'kern' van dit speciale verbond is op zijn minst talentvol te noemen. Amper een week na Mata's oproep sloot Duits wereldkampioen Mats Hummels zich al aan, en op het einde van de maand veroverde de organisatie ook de twee sterren van de vrouwenvoetbalwereld met het duo Alex Morgan en Megan Rapinoe, bovendien ook atletes met een zeer hooggeplaatste sociale agenda. Begin september 2017 kreeg het mailadres info@common-goal.org plots een bericht van ene Giorgio Chiellini met de vraag of hij zich mocht aansluiten. Het bleek geen grap te zijn, maar de elementaire beleefdheid van één van de beste verdedigers uit de voetbalgeschiedenis. Elvira vertelt ons meer over het selectiesysteem: "Er zijn veel manieren waarop spelers en andere leden van de voetbalindustrie deel kunnen gaan uitmaken van Common Goal. Als het om spelers gaat, nemen we meestal contact met ze op via hun makelaars wegens onze strategie om een divers en inclusief team van leden te creëren. Sommigen, zoals in het beroemde geval van Giorgio, doen het op hun eigen manier!"

Het deelnemersveld van Common Goal is overigens ook zeer gevarieerd. Wereldsterren zoals Serge Gnabry, Shinji Kagawa, Kasper Schmeichel, Eric Cantona, Eniola Aluko, Paulo Dybala en meest recent nog Timo Werner zorgen natuurlijk voor de nodige media-aandacht, maar ook mindere goden doen hun duit in het zakje. Zo zal de 1% van de Keniaanse stofzuiger van Cercle Brugge, Johanna Omolo, misschien niet financieel het verschil maken, maar zijn project "The Johanna Omolo Foundation" in zijn thuisdorp Dandora doet dat wel al jaren voor de lokale bevolking. Het project werd dan ook opgenomen in het Street Football World netwerk. Inmiddels sloot zelfs een volledige voetbalclub zich aan bij het project, het Deense FC Nordsjaelland.

Op 27 september 2019, vier dagen nadat ook Jurgen Klopp zijn overwinningsspeech voor de FIFA Trainer van het Jaar volledig in het teken stelde van zijn deelname aan het project, sloot eindelijk een Belgische zich aan bij Common Goal. Antwerpenaar Lenie

📌 In 2019 reisde Duitser Serge Gnabry naar het thuisland van zijn vader, Ivoorkust, om TackleAfrica te bezoeken en hun educatie-door-voetbalprogramma te verkennen.

Onzia, middenvelder bij de Red Flames en sinds kort OHL Women, viel die eer te beurt en dus belden we de 31-jarige international even op voor meer tekst en uitleg.

ROOD VLAMMEND HART

“Lang heb ik niet moeten nadenken om toe te treden”, steekt ze van wal. “Via mijn voormalige ploeggenote bij Arsenal en FC Twente, Felicie Minnaar, kwam ik voor het eerst in aanraking met Common Goal. Ik had er nog niet van gehoord, maar de werkwijze en de ondersteunde projecten spraken me meteen aan. In België kennen nog weinig mensen Common Goal, maar ik heb heel veel positieve reacties gekregen en inmiddels toonden ook andere speelsters al interesse om zich aan te sluiten.”

Een evidente keuze is dat nochtans niet voor een voetbalster in België. Enkele maanden geleden bijvoorbeeld kreeg de superster van het Belgische vrouwenvoetbal, Tessa Wullaert, in SportVoetbalmagazine bijvoorbeeld de vraag wat ze vond van het project. “Prachtig” was uiteraard haar antwoord, maar ook de toevoeging “mocht ik meer geld verdienen zou ik het meteen doen”. Een valabel punt van Tessa, die nochtans één van de enige profspeelsters van ons land is. Dat is anders bij Onzia, die haar voetballoopbaan combineert met een functie als leerkracht op de Topsportschool binnen Voetbal Vlaanderen. En toch doet Lenie haar duit in het zakje: “Eén van de pluspunten van Common Goal is dat het een evenredig en duurzaam systeem is, omdat ze niet werken met vaste bedragen maar met een procentueel deel van het loon. Op die manier kan iedere deelnemer op het eigen niveau bijdragen. En hoe klein dat deel ook mag zijn, het is en blijft een krachtig signaal vanuit de voetbalwereld.”

Daarenboven is Onzia ook gecharmeerd door de werkwijze van Common Goal. “Toen ik me aansloot vroegen ze me welke projecten ik specifiek wou steunen. Je kan dan kiezen om in het algemeen te steunen, maar ze geven je ook een shortlist met projecten die mogelijk goed bij je achtergrond passen. Uiteindelijk heb ik gekozen voor het project *Reclaim Childhood*.” Dit prachtige project werd gesticht in Jordanië ten voordele van vrouwen en kinderen in

vluchtelingenkampen. En indien u even de vergelijking wilt kunnen maken met de vluchtelingenproblematiek in ons land: in Jordanië, een land met minder inwoners dan België, leven circa 800.000 vluchtelingen, ruim elf keer zoveel als in ons land. Voor vrouwen en kinderen is het leven in die Jordaanse kampen vaak bijzonder moeilijk: ze vrouwen krijgen geen kansen op de arbeidsmarkt, meisjes worden uitgehuwelijkt op jonge leeftijd en kinderen in het algemeen gaan er kapot aan oorlogstrauma's die onze ergste nachtmerries moeiteloos overtreffen. Reclaim Childhood is een baken van licht voor vele kinderen en specifiek meisjes: ze organiseren naschoolse voetbaltrainingen en zomerkampen, maar leren jonge tieners ook leiderschapskwaliteiten aan zodat ze klaar zijn voor de volwassenheid.

“Ik zou bijzonder graag mijn project in de toekomst ook bezoeken. Door de Coronacrisis is dat momenteel niet mogelijk, maar het is voor de mensen achter de projecten ook belangrijk om de speelsters zelf te zien, zodat de boodschap nog sterker overkomt. Wel heb ik al een paar keer per bericht contact gehad met de begeleiders van het project om hen een hart onder de riem te steken.” Het is duidelijk dat Lenie Onzia oprecht inzit met haar voorbeeldfunctie als voetbalster en dat is bijzonder mooi. Het is dan ook niet haar debuut als vrijwilligster voor sociale voetbalprojecten. Ze werkte als Red Flame al in projecten van PLAN België... “Toen ik voor Twente speelde organiseerden we een soort EK voor meisjes, waarbij deelnemers punten konden scoren op het veld, maar ook door goede daden te verrichten ernaast”. Een knappe goal is dus hetzelfde waard als de boodschappen doen voor de lokale bomma om de hoek. Geniaal in al haar eenvoud, net als het concept van Common Goal.

Scoren voor de mensheid en de toekomst van de volgende generaties. Wij zijn fan.

© Project HORN Horn of Africa Development Initiative (HODI - Kenia).

© Project FUNDACIÓN TIEMPO DE JUEGO (Colombia).

PURE LOGOCA

Overall ter wereld wordt er gevoetbald, en dat mag je letterlijk nemen. Zelfs in de meest onherbergzame gebieden slagen mensen erin om voetbalwedstrijden te organiseren en zo hun liefde voor het spel te etaleren. Zo ook in Groenland, de gigantische ijsvlakte die deel uitmaakt van Denemarken, waar maar liefst 10% van de circa 58.000 eilandbewoners actief is als voetballer. De bittere kou, sneeuwval en de ellenlange afstanden tussen de verschillende nederzettingen maken het nochtans onmogelijk om een normale competitie op poten te zetten zoals we die in de rest van de wereld kennen. Sinds 1958, daarom, komen de beste sjotters van het land éénmaal per jaar uit hun iglo's om elkaar te bekampen in een nationaal toernooi. In de warmste week van het jaar spelen tien teams tegen elkaar met als inzet de landstitel. Dat levert spectaculaire beelden op met gigantische ijsbergen op de achtergrond en supporters verspreid over de natuurlijke kliffen rondom het speelveld. Het jaarlijkse event wordt tegenwoordig zelfs gesponsord door Coca Cola en leidde ook al de toenadering van Groenland tot de UEFA in. En zo wordt de kans dat binnenkort Romelu Lukaku scoort in de arctische sneeuwvlaktes weer wat groter...

Volgens lokale bronnen zijn er toch maar mooi 101 clubs actief in Groenland, de meeste gelegen aan de westkust. De club met het authentiekste logo is tweevoudig landskampioen Kugsak-45 uit Qasigiannguut, een vissersdorp met nipt meer dan 1.000 inwoners. Het clublogo toont Inuit die jagen op zeehonden. Dat lijkt een wreed beeld, maar weerspiegelt een belangrijk deel van de cultuur van de inheemse bevolking. De jacht op zeehonden is in Groenland een soort heilige zaak, die niet valt te vergelijken met de commerciële jacht die terecht op gigantische kritiek kan rekenen over de hele wereld. De zeehond is immers de basis van de Inuit-keuken, waardoor de pelzen van veel minder belang zijn en meestal gewoon bijdragen aan de lokale authentieke klederdracht. Er zijn ook strenge regels aan de jacht verbonden: jagen op traditionele wijze, geen gebruik van knuppels, zonder sneeuwscooters, niet jagen op puppies en vooral: geen verspilling. Alles van het dode dier wordt door de gemeenschap gebruikt. De lokale cultuur opnemen in je voetballogo: logisch.

CODECREA

www.codecrea.be

www.vastiau-godeau.be

www.robustaflex.be

www.solvas.be

Gasdam 10
9120 Beveren

03 775 79 66

www.eurotherm.be
info@eurotherm.be

**RACING CLUB GENT:
'OUWE RATTEN' IN HET VOETBALVAK**

CLUB VAN HET VOLK

 RIK GEERTS

 MICHIEL HOORENS

RACING CLUB GENT: 'OUWE RATTEN' IN HET VOETBALVAK

CLUB VAN HET VOLK

"*D'aaiwe raatses*" staat gedrukt op de supporterspet van supportersclub De Stroppen van KRC Gent. De oude ratjes. Want KRC Gent beschouwt zich als de oudste club van de stad. Jarenlang speelde de ploeg op een boogscheut van rivaal KAA Gent, in het Emanuel Hiel stadion in Gentbrugge. Stamnummer 11 bereidt zich ondertussen in de luwte in Oostakker voor op het komende seizoen in de 2de amateurklasse A.

Net zoals bij zovele andere Belgische clubs uit de 19e eeuw was het ontstaan van *Racing Club de Gand* eerder toevallig. In de Gentse wielerpiste werd een voetbalwedstrijd georganiseerd. Naar goede traditie namen een aantal Belgische voetballers het op tegen een buitenlands team dat in België verbleef. Dit evenement was een eclatant succes, en de lokale sportclub *Union Pedestre* richtte meteen een voetbalafdeling op. In 1895-96 werd dan het eerste officiële seizoen van de Belgische Eerste Klasse gespeeld. Daaraan namen zeven clubs deel, waarvan vier uit het Brussels. FC Liégeois won die competitie overtuigend; Antwerp FC werd tweede. Een hart onder de riem voor alle prille voetballiefhebbers van buiten de hoofdstad!

STAMNUMMER 11

Maar het duurde nog tot 1 april 1899 voordat de oervorm van KRC Gent een feit was. In het seizoen 1898-1899 zouden *Athletic Club Gantois* en *Sport Pedestre de Gand* uitkomen in de West- en Oost-Vlaamse competitie. Er zat een fusie aan te komen tussen beide clubs, aangevuld met *Football Club Gantoise* en later ook *Sportsmen's Club Gantoise*. Onder de naam *Racing Club de Gand* zou eerst hoofdzakelijk in regionale afdelingen worden gespeeld; iets wat pas bij de eeuwwisseling zou veranderen.

Aanvankelijk rommelde het nogal bij de nieuwe club. Zo zag Racing haar thuisbasis, meteen na het behalen van een titel, ineens verbouwd worden door een lokale bouwpromotor. Eerder uit wanhoop dan uit visie vond de club in 1905 een nieuwe thuisbasis in Gentbrugge, in het Emanuel Hiel Stadion. Ironisch genoeg op pakweg één kilometer afstand van waar ook het Jules Ottenstadion van *AA La Gantoise* zou gebouwd worden. Racing Club zou tot 2010 op Emanuel Hiel blijven: een toenmalig record van maar liefst 105 jaar!

Het sportieve succes begon in 1907-'08 met een promotie naar Division d'Honneur oftewel Eere Afdeling; de toenmalige eerste klasse. Iets waar op dat moment *AA La Gantoise*, later de grote concurrent, alleen nog maar van kon dromen. Dàt *Gantoise*, echter, sleepte in 1926 het stamnummer 7 in de wacht. *De Racing* moest het gaan doen met stamnummer 11... Reden genoeg, zo vonden ze daar, om meteen klacht in te dienen: het voetbal was bij *AA La Gantoise* immers pas veel later dan bij Racing aan de orde gekomen, en lange tijd ook niet meer dan een nevenactiviteit geweest voor die in oorsprong atletiekclub. En dus claimde Racing Club dat zij en niet 'AA' de oudste, effectief voetballende club in Gent was, en aldus (ten minste) dat nummer 7 verdiende. En al mocht die claim niet baten: de discussie duurt voort, tot op de dag van vandaag...

EEN 'ROEIENDE VISSER' DIE VAN VOETBALLLEN HIELD

"Vroeger waren Racing en AA Gent water en vuur" bevestigt Leon Vanderstraeten, voorzitter van de supportersclub *De Stroppen* en zelf vanaf de zijlijn getuige. "Mijn grootvader en mijn vader konden niets positiefs over La Gantoise zeggen. Dat was een echte rivaliteit, van in het begin. Wij, supporters, beschouwen de Racing nog altijd als de oudste club van het stad. De Belgische voetbalbond besliste echter in de jaren 20 dat AA La Gantoise al eerder deel uitmaakte van de afdeling West- en Oost-Vlaanderen en behield het stamnummer." Ach, wat er ook van zij: zelfs met het nummer 11 sta je nog borg voor heel wat geschiedenis...

Dat eerste seizoen in de topafdeling eindigde een beetje zoals Jean-Pierre Coopmans tegen Mohammed Ali: op 22 wedstrijden behaalde RCG slechts 7 punten, met een doelpuntensaldo van minus 60, en dus logische (en degraderende) laatste. Lang duurde die terugzetting echter niet. In het seizoen '10-'11 werd opnieuw kampioen gespeeld op dat tweede niveau, en dit keer werd de rol voor lange tijd niet meer gelost. RC de Gand ontpopte zich tot een solide waarde in het midden van het klassement, die in 1912 zelfs haar eerste (en vooralsnog enige) bekerfinale zou spelen. Tegen Racing Club de Brussels werd echter met 0-1 verloren. Maar het voetbal draaide duidelijk goed, daar in die *Ghendtsche stede*, zo vlak voor WO I: ook AA La Gantoise zou een jaar later al de neus aan het venster van de hoogste voetbalklasse steken. Waar ze dat seizoen, 1913-'14, wel de mindere zouden blijken... van RCG.

Van 1914 tot 1919 lag de competitie vanwege de wereldoorlog stil. Voor en na had RCG echter een bekende én opmerkelijke sportfiguur in de rangen: Guillaume Visser. Die behaalde voor België meermaals goud... echter niet bij het voetbal, maar in het roeien, wat op dat moment een grotere sport was dan voetbal, bij de Koninklijke Roeivereniging Sport Gent. Toch zou Visser ook van '11 tot '14 en opnieuw in '19-'20, met vervolgens een doortocht bij FC Brugeois, bij RCG voetballen.

DE INTERBELLUMJAREN VAN "FLOKKE"

In 1922 degradeert RCG, na acht opeenvolgende seizoenen, uit de 1ste afdeling. Maar weerom wordt na slechts twee jaar vagevuur teruggekeerd op het hoogste niveau, en vangt een nieuwe periode aan van relatief succes, steevast halverwege de rangschikkingen. Als kers op de taart wordt RCG *Koninklijk* in 1924, en heet het dus officieel Royal Racing Club de Gand van dan af.

De 'motor' van die koninklijke middenmoter in het interbellum wordt spits Laurent "Flokke" Grimmonprez; een doelpuntemachine *pur sang*. Hij zal de ploeg met een rist goals als duurzame eersteklasser bevestigen. In '26-'27 wordt hij zelfs nationaal topschutter. Grimmonprez verzamelt in totaal ook 10 caps voor België, waar hij in totaal tot slechts één doelpunt komt. Hij zou wel, als enige RCG-speler ooit, een wereldbeker meemaken. Op het WK van 1934 wordt België helaas rechtstreeks uitgeschakeld door Duitsland met 5-2. Grimmonprez staat in de basis, maar komt niet tot scoren. Meteen de laatste van zijn tien interlands.

Tussen 1923 en 1935 zorgt ook nog Richard Van Accolyen voor heel wat goals. Leon Vanderstraeten herinnert zich: "dat zijn uiteraard zaken die ik als snotaap van mijn vader en grootvader heb gehoord. *De Flokke* was onze sterspeler. Die scoorde aan de lopende band. Over Van Accolyen werd gezegd dat hij een enorm hard schot op doel had." Toch volgt in '34-'35 een nieuwe degradatie, die dit keer wat langer zal nazinderen... Grimmonprez en Van Accolyen zijn op het einde van hun carrière, en er volgt zelfs een degradatie naar de 3de klasse. Daar zullen ze blijven tot na WO2.

DE DEAL MET MARCEL DE CORTE

Over het voetbal in de oorlogsjaren zijn mooie en droevige boeken geschreven. "Buiten de Lijnen" van Frank Heynen is er zo één van. In België probeert men, ondanks de bezetting, de schijn van *business as usual* hoog te houden; maar de competitie kent vaak een gebrekkige afwerking.

Voor Racing blijft het langere tijd, ook na WO2 nog, beperkt tot de spreekwoordelijke kommer en kwel van de derde divisie. Maar

① Racing Gent vs KV Kortrijk, 19 maart 1972 in het Hielstadion.

① Het Emanuel Hielstadion vandaag, uitsluitend nog gebruikt voor atletiek.

RATJES IN WIT-ZWART

"D'aaiwe raatses" is de slogan van supportersclub De Stroppen. Maar de bijnaam "ratjes" is niet afkomstig van het alom bekende knaagdier. De naam komt uit het Frans; meer bepaald van *Racing Club de Paris*. Die hadden de naam dan weer uit Engeland, bakermat van het voetbal, gehaald bij de paardensport. "Racing" klonk in het Frans al snel "Rassing" of "Ratsing". En zo kreeg Racing Club de Paris de bijnaam "Les Rats". Jazeker!

En zo kregen ook heel wat Racing-clubs van bij ons de bijnaam "de Ratten". Niet alleen Royal Racing Club de Gand, later Racing Gent; maar ook Racing Mechelen en Racing Harelbeke. En men blijft die naam koesteren... In 2016 lanceerde KRC Gent de mascotte *Ratatouille*. Een toepasselijke naam ook, *mengelmoes*; zeker in het kader van het jeugdproject *Elk Talent Telt*. Het bonte allegaartje van jeugdspelers daar verkoos Ratatouille dan ook quasi unaniem als totem van de club!

DE TIJDLIJN VAN KRC GENT

- 1899 ○ Oprichting van Racing Club de Gand
- 1924 ○ Naamsverandering in Royal Racing Club de Gand (en ontstaan bijnaam "de Ratjes")
- 1969 ○ Naamverandering in Royal Racing Club Gent
- 1987 ○ Fusie met FC Heirnis en naamverandering in Royal Racing Club Heirnis Gent
- 1998 ○ Naamswijziging (naar aanleiding van petitie supporters) naar Royal Racing Club Gent
- 2000 ○ Fusie met Standaard Meulestede en naamswijziging in Royal Racing Club Gent-Zeehaven
- 2002 ○ Fusie met KFC Oostakker en naamswijziging in Koninklijke Racing Club Gent-Zeehaven
- 2016 ○ Naamswijziging naar Koninklijke Racing Club Gent

in het seizoen '50-'51 ontpopt zich een goudhaantje, in de figuur van waarschijnlijk de beste Racing speler ooit: aanvaller Marcel De Corte. De Corte, een rastalent in de spits, is voor derde afdeling onhoudbaar voor RRCG en wordt uiteindelijk verkocht aan eersteklasser Anderlecht. In ruil hiervoor krijgt Gent maar liefst zéven spelers van Anderlecht in de plaats, met het even stoute als heldere doel: terug naar eerste afdeling. Geen grote namen, maar wel allemaal spelers met ervaring in de hoogste klasse. Eén van deze spelers zou jaren later nog een belangrijke rol spelen voor Anderlecht:

evenveel promoties op rij; in het seizoen '52-'53 staat RRCG fier terug in de hoogste afdeling, voor het eerst in bijna 20 jaar. Samen met K. Beeringen FC; maar voor beide promovendi blijkt het niveau – ook al was dat dan voor Racing slechts zéér nipt – te hoog. De degradatie meteen weer terug kan niet ontlopen worden. De derby tegen stadsgenoot La Gantoise, op 1 maart 1953, is echter wél een absoluut hoogtepunt: de wedstrijd lokt een recordaantal supporters in het Emanuel Hiel stadion, en maar liefst 15.000 aanwezigen zien de Racing de zo gehoorde stadsgenoten met maar liefst 3-0

Racing Club de Gand in de iconische zwart-wit gestreepte tenues met Marcel Decorte, schrikkend onderaan tweede van rechts.

doelman Pierre "Pierrot" Figeys. De eeuwige doublure voor Henri Meert ontbolstert gedurende vier seizoenen tussen de palen bij Racing – wat hij later bij Antwerp FC kon doorzetten. Na zijn carrière startte hij in de bankwereld; 'Pierrot' werkte zich op tot directeur bij de Generale Bank, alwaar hij het uiteindelijke sponsorcontract met ...Anderlecht onderhandelde. Een zakelijk 'huwelijk' dat 40 jaar zou duren.

Met de versterking van Anderlecht kroont RRCG zich het volgende seizoen meteen tot kampioen in derde klasse, en de ploeg gaat op datzelfde elan voort. Twee titels en dus

verslaan. Het zal meteen de laatste 'grote stadsderby' van Gent blijken: sinds 1953 hebben beide Gentse clubs elkaar niet meer ontmoet in een officiële wedstrijd.

Toevalligheden bestaan; en in de wereld van het voetbal soms des te meer. Leon Vanderstraeten vertelt een verhaal van z'n vader: "De laatste wedstrijd (in 1953, nvdr) moesten we winnen tegen Antwerp om in de Eredivisie te blijven. Dat lukte niet. Doelman Piguys speelde, volgens mijn vader, een erbarmelijke partij. Racing ging dus terug naar tweede en Piguys werd de nieuwe keeper van Antwerp." Toeval? Wie zal

het zeggen. Hoe dan ook: Racing zou nooit meer in eerste terugkeren.

JOJOJOJO

Wat volgt is jaren- en zelfs decennialang jojoën in de onderste regionen van het nationale voetbal. In '68-'69 loopt het een eerste keer grondig mis en is degradatie naar "bevordering" (vierde klasse) een feit. Onder druk van de supporters volgt dan een belangrijke, voor de club zo typisch geworden naamswijziging: de Franstalige naam, geassocieerd met de franskiljonse bourgeoisie (zie ook: de AA La Gantoise...) wordt vervangen door een eerste Nederlandstalige variant: *Royal Racing Club Gent*, en wat later tot het definitieve *Koninklijke ...*. De Racing is, wellicht meer dan ooit, de club van het volk.

...Maar al lang niet meer – en naar alle waarschijnlijkheid ook nooit meer, "de ploeg van de stad". Huidig sportief manager Eric Ceulemans getuigt: "In mijn jeugdijaren was er zeker nog sprake van een rivaliteit tussen Racing en AA Gent. Racing is altijd de ploeg van het volk geweest, AA Gent was meer de ploeg van de zgn. 'betere', Franssprekende burgerij. Ik herinner me nog mijn schooljaren: daar waren er bij de jongens 30% voor Racing en de anderen voor 'den Agee'. Op een bepaald moment klopten we met Racing AA Gent in de beker – we gingen direct in Gentbrugge rond om overal flyers van de Racing in de brievenbus te stoppen." Maar in de jaren 60 en 70 heeft KAA Gent het laken helemaal naar zich toetrokken, en moet de Racing zich verblijden met de kruimels die de club te beurt valt.

Leon Vanderstraeten: "in het seizoen '66-'67 moesten we onze laatste wedstrijd gaan winnen in Oostende. Het zag er niet goed uit. Maar als supporters bleven we gaan. De fanfare van De Post van Gent moest die dag in Oostende optreden; we vroegen hen om ook naar het stadion van Oostende te komen. Sfeer tot en met... tijdens de rust was alle drank al uitverkocht, en moesten ze de lokale drankhandelaars gaan vragen om bier te leveren. We wonnen met 1-3 en bleven in bevordering. Dat hebben we als een titel gevierd", lacht Leon met pretogen. "Ja: een feestje bouwen, ook al is het wegens het afwentelen van een degradatie, dat kunnen we als de beste."

NAAR PROVINCIALE... EN DE EERSTE FUSIE

Fast forward naar 1980-'81, waarin de kelk helemaal tot op de bodem geleedigd moet worden: Racing degradeert naar eerste provinciale. En ook financieel zit de club aan de grond. Maar in de buurt is FC Heirnis, onder impuls van ondernemer en eigenaar van de Cado Discounts-keten Henri Vanderdussen, aan een opmars bezig. En deze Heirnis-voorzitter had ambitie. De club was op eigen kracht reeds doorgegroeid tot in eerste provinciale, maar trof steeds een betere tegenstander en miste zo steevast de promotie naar Bevordering. En dus werd, in 1987, de eerste fusie een feit: FC Heirnis hield op te bestaan, en nam het stamnummer van RCCG over. De fusieclub kreeg de naam Royal Racing Club Heirnis Gent. Een ambitieuze fusie, zoals reeds gezegd. Voorzitter Vanderdussen had wel door dat niet alleen het stamnummer maar vooral het stadion veel beter was. De nieuwe club zou in eerste provinciale beginnen, maar Vanderdussen haalde meteen het grote geld boven. Hij haalde spelers uit de eerste afdeling, zoals KAA Gent-*ancien* Willy Quipor. "Het was onwaarschijnlijk: plots speelden we in 1ste provinciale samen met spelers die het jaar daarvoor nog in eerste nationale speelden", aldus Dirk Lemmens; jeugdproduct van KAA Gent en oudgediende bij FC Heirnis. "Die kwamen uiteraard niet voor een appel en een ei spelen. En de voorzitter... die betaalde letterlijk bijna alles, steeds met het geld dat hij altijd in z'n broekzak had zitten." En het succes laat niet op zich wachten: RRCHG promoveert en mag naar vierde klasse.

Onder voorzitter Vanderdussen wordt het stramien voor een stabiel verblijf in bevordering verder uitgetekend. Ieder jaar opnieuw zouden er een aantal anciens uit eerste klasse tekenen – Zo ook Bob Hoogenboom; icoon van Sporting Lokeren. "Bij spelers als Bob Hoogenboom zie je de klasse tijdens de trainingen. Hoogenboom was de 40 voorbij toen hij bij ons tekende en je ziet het spelinzicht, de ervaring en ook de klasse. Alleen, op die leeftijd beginnen de spieren tegen te werken en de klasseflitsen zijn er nog steeds maar die worden uiteraard minder frequent." Hoogenboom zou een dikke 10 wedstrijden spelen voor Racing Gent.

Een promotie naar derde zat er voor Vanderdussen nooit in. Leon Vanderstraeten getuigt: "Vanderdussen was een excentriekeling. Die liep in putje winter in sandalen door de straat. Bij de Racing lag Vanderdussen niet echt goed: hij had onze club erbij genomen voor het stadion. Dat zou hij bij Heirnis nooit hebben kunnen verwezenlijken. Ik denk niet dat hij van voetbal veel kende, maar hij werd ook niet omringd door mensen die hem hielpen. Ieder seizoen kocht hij een pak nieuwe en vaak dure spelers die zelden iets bijbrachten. Soms anciens maar hij

Kortrijk) overtuigen om een dubbele rol als trainer/keeper op te nemen. Wat onder Vanderdussen niet lukte, lukte nu dus wel. Bruno Buyl, ondertussen ancien maar nog altijd garant voor doelpunten, deed iets wat jaren later zo ongeveer door Eric Viscaal zou worden verbeterd. Hij scoorde een hatrick in Ronse, waarvan de laatste op strafschoep als keeper (Vanderschommen had een rode kaart gekregen).

Na de periode onder Vanderdussen zocht en vond Racing Club Gent stabielere wateren. Onder impuls en in de kundige

Leon Vanderstraeten, fiere voorzitter van supportersclub De Stropen. ①

investeerde plots ook in een aantal buitenlandse spelers. Er kwam een keeper uit Burkina Faso...die speelde 1 partij, kreeg 4 potten om zijn oren, allemaal op zijn 'cahier', en dat was het dan." Na enkele jaren ging Vanderdussen zijn geld elders investeren. De promotie naar derde, vreemd genoeg alsnog een feit in 1994, maakte hij slechts vanaf de zijlijn mee.

PROMOTIE NAAR DERDE, STABILITEIT MET PENNOIT

Plaatsvervanger Guido Steyaert kon keeper Luc Vanderschommen (Cercle Brugge, KV

handen van ondernemersfamilie Pennoit kreeg de club de broodnodige structuur. Vader Marcel, eigenaar van PGB, werd voorzitter en hoofdsponsor. Zijn zoons Luc en Marc, beiden ex-spelers van Racing, namen later de fakkel over en leiden de club nog steeds in goed vaarwater. "Zonder de familie Pennoit zouden we er waarschijnlijk niet meer zijn. Elke frank of euro die binnen kwam, werd én wordt nog altijd terug in de club geïnvesteerd", getuigt Eric Ceulemans. Eric, ex-medespeler van voorzitter Marcel Pennoit, schopte het in deze jaren eerst tot hulptrainer onder Leo Vanderelst (die Vanderschommen was komen vervangen),

daarna tot jeugdcoördinator, en tenslotte tot sportief manager. “Ik heb die kansen steeds direct gegrepen en heb daar zeker geen spijt van, integendeel.”

Stabiliteit zou een beetje het codewoord worden. En ook een wat vindingrijkheid. “Sinds een dikke 10 jaar nu zoeken we actief naar spelers die geschoold werden in de hoogste jeugdreksen maar nadien geen profcontract kregen. Daar spelen we op in. Op die manier kan een jeugdspeler van een ploeg uit 1ste toch nog een mooie doorstart maken van zijn carrière bij ons. En we

zoek naar een andere locatie, bij voorkeur buiten Gentbrugge, waar hun Jules Ottenstadion in het midden van een volkswijk lag. Dat had ook zijn gevolgen voor KRCG. Leon Vanderstraeten heeft zo zijn bedenkingen bij die periode: “vanuit de Stad Gent is er op een bepaald moment volledig de kaart van de Gantoise getrokken. Al de andere clubs bestonden precies niet meer en moeten het zo maar rooien. Enfin, zo zie ik het”. In 2010 verhuisde de club, eerder noodgedwongen; naar Oostakker, waar de familie Pennoit investeerde in het PGB-stadion. En zo

Trouwe fans op post in het nieuwe PGB-stadion te Oostakker.

kennen die spelers vanuit eerste hand want ik doe bijna niets anders dan beloftenwedstrijden bekijken”, lacht Eric. En zo belandden er het afgelopen decennium heel wat ex-spelers van ...KAA Gent bij de club.

VAN GENTBRUGGE NAAR OOSTAKKER

In de nieuwste, huidige eeuw volgden nóg fusies. Eerst met Meulestede, in 2000, en daarna met Oostakker, wat de nieuwe thuisbasis zou worden, in 2002. En tussendoor werd ook een nieuw dansje in het Gentse geboren: de stadiondans. Grote (ahum) ‘broer’ KAA Gent was al langer op

verlieten beide Gentse ploegen, na decennialang ter plaatse actief geweest te zijn, ongeveer gelijktijdig het kleine Gentbrugge. “De verhuis uit het Emanuel Hiel stadion lag wel gevoelig. Dat is een brok geschiedenis. Meer dan 100 jaar ergens voetballen... dat is zoals je huis plots verlaten”, getuigen zowel sportief manager Eric Ceulemans als Leon Vanderstraeten, ratje uit de eerste generatie. Maar er is ook een terugkeer naar het verleden: na alle fusies en naamswijzigingen tot dusver zal Racing vanaf 2016 opnieuw volledig in het wit-zwart voetballen onder de authentieke naam: *Koninklijke Racing Club Gent*.

TOEKOMSTPERSPECTIEVEN: ELK TALENT TELT

En in datzelfde jaar sluiten AA Gent en KRC Gent zowaar een samenwerkingsakkoord; voor het jeugdvoetbal meer bepaald, onder de naam *Elk Talent Telt* (ETT). De toenadering tot de Racing werd al eerder door KAAG-voorzitter Ivan De Witte voor doel gebracht. In een interview uit 2007 stelt die: "ik zie KRC Gent als een zusterclub. Liefst zou ik hebben dat KRC Gent in 2de nationale speelt, op voorwaarde dat wij in de topklasse spelen uiteraard. Anders zou er een zweem van belangenvermenging kunnen ontstaan." (Nvdr: *een zweem van belangenvermenging...* Interessante woordkeuze van deze toenmalige voorzitter van zowel AA Gent als de ProLeague destijds,

geeft... maar onze rekening klópt wel, steevast."

En aan de supporters – die we, zo hoort het immers, graag het laatste woord gunnen – presenteert de toekomst zich vooral in de gedaante van een fiks aantal uitdagingen. "Kijk: vroeger hadden we gewoon een geweldige supporterswerking. Maar door weg te trekken uit Gentbrugge, en het verlies van de concurrentiepositie met het grote 'Agee', wordt het allemaal gewoon steeds moeilijker", aldus Leon, supportersclubvoorman en 'Ratje' *pur sang*. "Ik doe dit nog steeds met alle plezier. Ik organiseer nog steeds de supportersbus voor de verplaatsing. Maar ik zie wel dat we soms maar 15 man meer hebben op die bus. Kleinere clubs krijgen het steeds moeilijker.

"Wij zijn wit-zwart. En dat willen we blijven!"

en ook koene voorvechter van de play-offs in de hoogste klasse... zolang de juiste teampjes maar in de top-6 eindigen uiteraard.)

Aan de toekomst op middellange termijn wordt dus gewerkt. En wat biedt de nabije variant daarvan, de 'toekomst eerstdaags' zullen we het maar noemen? Eric Ceulemans: "Sportief hebben we voor dit seizoen een vrij nieuwe ploeg, met maar liefst 11 nieuwe gezichten. Dat wordt dus, wellicht, eventjes wennen... Op het vlak van de spelerskern blijven we dezelfde visie aanhouden als de voorbije 25 jaren: we willen dat jeugdspelers zich kunnen ontwikkelen. Af en toe aangevuld met een ervaren speler, een wegkapitein, inderdaad; zoals in het wielrennen... In die rol zien we Zinho Chergui, ex-KSK Beveren, Berchem Sport, KV Mechelen, Antwerp FC en KSV Roeselare, dit seizoen. En ook zowel organisatorisch als financieel-zakelijk blijft de visie, die onder de familie Pennoit is uitgezet, gehuldigd: elke euro die binnenkomt, investeren we terug in de club. Dat is onze realiteit, en tegelijk ook het mooie eraan: we hebben geen grote mecenas die ons ineens een hele bak geld

Voor *De Stroppen* is het ook niet simpel: wij houden een souper, een tombola, de speler van het jaar-verkiezing... Je krijgt altijd minder volk omdat de grote club nu eenmaal meer middelen heeft. En zeker nu, met de corona-maatregelen, gaat het nog lange tijd héél moeilijk blijven."

"Maar ach... Weet je?" sluit hij voor ons af. "Als je ook maar iets wil opschrijven van wat ik allemaal gezegd heb... schrijf dan dat ik echt hoop dat de Racing als club, als ploeg blijft bestaan. Dat we niet worden opgeslorpt door een grotere club, zoals bv. recent nog met Temse door Lokeren gebeurde. Wij zijn wit-zwart. En dat willen we blijven!"

...Bij deze, Leon.

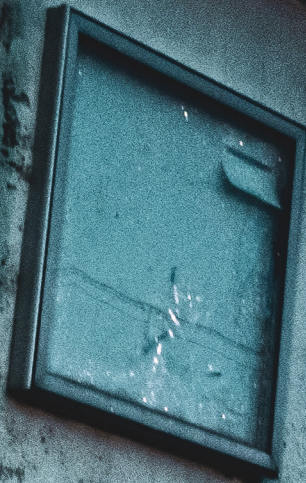
DE GROTE VOORROLOGSE VOETBALREGIO
DIE 'FRANS-VLAANDEREN' HEET

CHEZ NOUS, EN FLANDRES

RONALD SCHUT (I) FILIP JANSSENS (II)

RONALD SCHUT & BENNY ANTONIW

TERIE
Siade

DE GROTE VOORROLOGSE VOETBALREGIO DIE 'FRANS-VLAANDEREN' HEET

CHEZ NOUS, EN FLANDRES

Eind 19e eeuw was Noord-Frankrijk de motor van de nationale economie. Terwijl de mijnen van Artois het land van energie voorzagen, produceerde de maakindustrie in en om Rijsel de nodige goederen. Buurstad Roubaix groeide in rap tempo uit tot de textielhoofdstad van Europa. In een tijdperk van paternalisme zorgden textielbaronnen voor werk, huisvesting en sportvoorzieningen. Dankzij hun steun deelde Roubaix ook op het gebied van voetbal decennialang de lakens uit. Maar de sport geraakte tegelijk met de industrie in een vrije val. De textielspecialisatie die voor een ongekende welvaart had gezorgd, zou uitdraaien op een sociaaleconomische ramp. Een portret van een getekende (voetbal-)regio.

ROUBAIX: GRANDEUR EN TRISTESSE

We schrijven zondag 7 mei 1933. De straten van Roubaix zijn stil. Uit de honderden fabrieksschoorstenen komt even geen rook. Op hetzelfde moment puilt de persloge in het Stade Yves du Manoir in de Parijse voorstad Colombes uit van het volk. Voor het eerst in de geschiedenis van de Coupe de France staan twee clubs uit dezelfde stad tegenover elkaar in de finale.

Gelijkwaardig zijn ze niet. Al is het profvoetbal een jaar eerder ingevoerd, Racing Club de Roubaix is trouw gebleven aan haar amateurstatus en is inmiddels overvleugeld geworden door professionele broer Excelsior Roubaix. Het paradepaardje van de textieldynastie Prouvost beschikt over een leger betaalde huurlingen, onder wie de Britse verdedigers David Bartlett en Ernest Payne. De profs verblijven al twee dagen in de hoofdstad en zijn topfit. De spelers van Racing zijn pas dezelfde ochtend per trein gearriveerd. Stiekem is het journaal voor de amateurclub. Het voorgaande seizoen behaalde Racing ook al de finale. Toen bleek Cannes te sterk. Nu hebben de noorderlingen al drie profclubs uitgeschakeld op hun parcours naar de finale. Zal vandaag het tij keren?

Maar nauwelijks heeft scheidsrechter Conrié het sein voor de aftrap gegeven, of Racing-doelman François Encontre moet de bal al uit de netten vissen. Excelsior domineert en dwingt Racing tot verdedigen. Na een half uur spelen leiden de profs met 3-0. Als vervolgens Racing-aanvoerder Marcel Lechanteux geblesseerd uitvalt, is het de 38.000 toeschouwers wel duidelijk wie er gaat winnen. Nog even bijten de amateurs van zich af wanneer aanvaller André van Vooren een voorzet van ploeggenoot Chauvel achter Excelsior-keeper Gianelloni plaatst. Maar het blijft bij 3-1. Bij thuiskomst op het station van Roubaix worden beide teams onthaald door tienduizenden enthousiastelingen. Roubaix heeft zich opnieuw gekroond tot voetbalhoofdstad.

TEXTIELBARONNEN

Het voetbal in Roubaix is verweven – *pun very much intended* – met de textielnijverheid. De toonaangevende

status in die branche heeft Roubaix te danken aan een aantal factoren: de ondernemerszin van pionier Louis Motte, het kanaal dat de Deule met de Schelde verbindt, de kamtechniek in het naburige Tourcoing, en de beschikbaarheid van Vlaamse werkers die *en masse* de grens over trekken. Daardoor kan de regio zich onderscheiden met betere producten.

Onder de textielbaronnen zitten opvallend veel sportliefhebbers. Zoals Excelsior zijn patroon heeft in Albert Prouvost, zo kent US Tourcoing zijn (mede-)oprichter en mecenas in Charles Van De Veegaete, industrieel en sportfanaat. De Gentse architect Géo Bontinck krijgt opdracht om diens huis aan de rue Pasteur te ontwerpen. Aan weerszijden van de voordeur laat de sportieve ondernemer twee figuren in reliëf aanbrenen: een voetballer en een spinster. Werk en passie verenigd. Zelf is Van De Veegaete enthousiast scheidsrechter en schrijver van twee toonaangevende boeken over dit ambacht. Niet verwonderlijk is dan ook dat het stadion van US Tourcoing zijn naam zal krijgen: Stade Van De Veegaete.

CONCURRENT RIJSEL

Als de Roubaisiens en Tourquennois elkaar in de pioniersjaren de tent uitvechten, voelen ze al snel de hete adem van hun Rijselse burens in de nek. Henri Jooris, voorzitter van Olympique Lillois, barst van de ambitie en wil zijn club omvormen tot publiekstrekker nummer één. Jooris, zoon van een kruidenier, bouwt aan een imperium van bakkerijen, brouwerijen en cafés. Ook in de sportwereld is hij een invloedrijk man. Jooris is vice-voorzitter van de in 1919 opgerichte voetbalbond FFF. Hij organiseert een noordelijke competitie en zet een regionaal selectieteam op, de *Lions*

de Flandre. Aan de top van de ranglijsten doen de noordelijke clubs haasje-over. Als Olympique Lille in 1944 fusioneert met stadsgenoot SC Fives, kunnen de drie textielclubs niet achterblijven. Prouvost, Van de Veegaete en het Racing-duo Robert Motte en Georges Verriest leggen de wapens neer en vormen samen de nieuwe Club Olympique Roubaix-Tourcoing (CORT). Waar Lille OSC zich meteen in seizoen 1945-46 tot koning van de Franse 1e divisie kroont, neemt CORT het daaropvolgende seizoen het stokje over. Maar het zal het laatste grote succes van de textielvoetballers blijken. De club doet nog één keer van zich spreken, in 1952, wanneer het Atlético Madrid met 3-1 verslaat.

uitgesproken. Pas als aanvoerder Rio Mavuba het woord neemt, is de menigte even stil, om direct daarna weer in feestgedruis uit te barsten.

Rijsel is vaandeldrager van het Noordelijke voetbal en het behalen van de *doublé* – landskampioen en bekerwinnaar – is de ultieme bekroning. Het tekent de gewijzigde verhoudingen in het Frans-Vlaamse voetballandschap. De eens zo grote clubs van buurstad Roubaix zijn verdwenen. Enkele overgebleven amateurclubs leiden een zieldogend bestaan in regionale competities. Hoe is het toch zo ver kunnen komen?

© Het KIPSTADION in Roubaix.

OVERVLEUGELD

We maken een enorme sprong in de tijd. Het is zondag 22 mei 2011 en de Boulevard de la Liberté in Rijsel is volgepakt. Tussen duizenden mensen schuift voorzichtig een dubbeldekkerbus richting Champ de Mars, niet ver van de plek waar ooit het Stade Henri Jooris stond. Op de zijkant van de bus prijkt het Lille OSC-logo naast het opschrift "*Champion de France*". Vanaf het dak spreekt trainer Rudi Garcia de menigte toe. Naast hem zwaait Eden Hazard enthousiast met de Belgische driekleur naar de menigte. Het publiek scandeert de naam van de sterspeler nog voor de coach is

NEERGANG

In 1947 weet de Roubaix-Tourcoing entente zich nog verzekerd van de steun van een machtige industrietak. Maar het speelveld verandert. Nieuwe textielregio's ontstaan. De overzeese import neemt toe. Waar de Rijselse buurman zich gaat toeleggen op de handel, blijven de *Roubaisiens* zich concentreren op de productie. Het is de wet van de remmende voorsprong. De Usine van Motte-Bossut komt stil te liggen in 1982. De katoenspinnerijen van Cavois-Mahieu volgen. Het familie-imperium van de Prouvosts, ooit werk verschaffend aan 8.000 man, brokkelt af; de laatste

lakenfabriek wordt toegedekt in 2000. Een decennium later berekent onderzoeksbureau Le Compas dat Roubaix de armste stad van Frankrijk is, met een werkloosheidspercentage ver boven het landelijke gemiddelde.

Overigens hebben we de statistieken niet nodig om te constateren dat het hier geen vetpot is. Als we de stad binnenrijden, valt niet te ontkomen aan de alomtegenwoordige grauwheid. Liefhebbers van stedelijke tristesse komen hier zeker aan hun trekken. Menige Oostblokplanoloog zou na een bezoek aan Roubaix vol afgunst huiswaarts keren. Toch is, dwars door alle rimpels heen, nog de schoonheid van *de oude dame* te zien. Tussen de sociale woningbouw ontwaren we af en toe een art deco-gebouw of een voormalig textielpaleis waar de grandeur nog altijd van afstraalt. Het oude handelshuis La Condition Publique mag gerust een parel genoemd worden. Verderop verschuilt de chique Villa Cavois van de gelijknamige textielbaron zich tussen het groen.

Onze bestemming, Stade Maertens en het aangrenzende Stade Dubrulle-Verriest, liggen op een steenworp afstand van outletcenter l'Usine, ooit onderdeel van het fabriekscomplex van textielreus Motte-Bossut. Dankzij de huidige functie zijn de weefsels nog steeds voorhanden. Maar wij zijn hier voor een andere stof: het edele leder.

ERFGENAAM

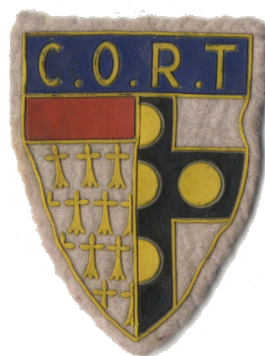
Als één club zich, ondanks de onontwarbare kluwen van fusies en afscheidingen, erfgenaam mag noemen van het grote Racing Club de Roubaix, dan is het Stade Club Olympique Roubaix 59, of kortweg SCOR 59. Toen in de tweede helft van vorige eeuw de industriële pilaar onder de clubs wegviel, raakte ook het voetbal in verval. Waar de profclub CO Roubaix-Tourcoing zich niet wist te redden, bleven de amateurtakken van de fusiepartners wel bestaan. Na een onnavolgbare reeks fusies en afsplitsingen vormde zich de Racing-nakomeling *Stade Club Olympique Roubaix*. Ook deze erfgenaam had het niet makkelijk. In 1996 ging de club failliet, maar als een ware fenix maakt het een herstart op het tiende niveau.

Stade Maertens is de thuisbasis van dit amateurteam. De locatie is misschien niet de meest schilderachtige van het land, het is niettemin de enige juiste. SCOR 59 heeft zijn domicilie in dezelfde straat als een andere nakomeling van de stamvader: de Racing Tennis Club de Roubaix. SCOR 59 komt momenteel uit in de Régional 3 Hauts de France, het 8e niveau in de voetbalpiramide. Ondanks dit bescheiden niveau lukte het de club in seizoen 2019-2020 om de 6e ronde van de Coupe de France te halen. Helaas voor onze Racing-vrienden werden ze in een bekerderby uitgeschakeld door Iris Club de Croix. Voor deze 'grote' match moest worden uitgeweken naar het aangrenzende Stade Dubrulle-Verriest.

BOULE FLAMANDE

Het moge duidelijk zijn: Roubaix-Tourcoing is niet meer de voetbalreus van weleer. De sportieve Vlaamse roots zijn nog zichtbaar in de vele *bourloires* – indoor banen waarin de populaire jeu de boulesvariant *Boule Flamande* wordt gespeeld. Tourcoing kent een achttal van deze banen en mag zich de Boule Flamande-hoofdstad van Frankrijk noemen. Maar in deze sport blinkt vooral de oude garde uit. Op het gebied van voetbal zal een nieuwe generatie het stokje moeten overnemen.

En juist daar ontwaren we een lichtpuntje. Roubaix heeft een opvallend jonge bevolking. Hoewel de stad haar jongeren niet de meest gunstige arbeidsperspectieven kan bieden, beschikt het anderzijds wel over een heel arsenaal aan potentiële voetbaltalenten. De afgelopen jaren braken talenten als Idir Ouali, Corentin Halucha en Ahmed Touba door als voetballende zonen van de textielstad.

HAZEBROUCK: IN HET VOETSPOR VAN DE REUZEN

Sporting Club Hazebrouckois, of kortweg SC Hazebrouck, werd opgericht in 1907. Aan de pioniersjaren kwam al rap een eind met het uitbreken van de eerste Wereldoorlog. De club verdween, maar niet het voetbal. Gelegerde Britse soldaten namen het stokje over, en bleken goede leermeesters. Na de oorlog werd de SC heropgericht om vervolgens een vaste waarde in de provinciestad te blijven.

Sterker nog, de taai Vlamingen doen hoger geplaatste clubs nog steeds regelmatig in het stof bijten. In het seizoen 2017-2018 stuntte de hoofdmacht door achtereenvolgens US Quevilly-Rouen (Ligue 2) en AS Beauvais uit te schakelen in de Coupe de France. De kleine Vlaamse *reuzenstad* (Hazebroek omarmt, net als ettelijke andere agglomeraties en regio's in België, Zuid-Nederland en delen van Duitsland, de folkloristische traditie om de toonaangevende personages uit de al dan niet rijke historie in 'reuzenformaat' uit te beelden en middels een jaarlijkse defilé op gemeenzame wijze te vieren) stond op zijn kop. In een volgepakt Stade Damette speelde de club vervolgens de 1/32e finale tegen profclub SM Caen. De Normandiërs bleken te sterk, maar een bezoek aan Hazebroek stond genoteerd op ons lijstje.

Bij de stadionpoort heeft een man met een grote rode baard en een al even imposante bierbuik post gevat. De Grote Vriendelijke Reus scheurt in één beweging de controlestrook van ons toegangskaartje en dan zijn we binnen. Stade Damette blijkt een multifunctioneel sportterrein met sintelbaan. Het terrein vertoont hier en daar tekenen van veroudering en staat genomineerd om plaats te maken voor woningbouw. De toekomst van het geliefde onderkomen hangt af van de lokale politiek, maar voorlopig staat het er gelukkig nog. Een doorleefd voetbalheiligdom heeft zo zijn charme en dat geldt zeker voor Damette. De supporters hebben vandaag plaatsgenomen op de hoofdtribune en op de smalle staantribune aan de overzijde. Stipt om 18.00 uur klinkt het startsignaal. SC Hazebrouck neemt het in de bekerstrijd op tegen Stade Béthunois. Slechts één van de twee zal overleven.

DRINKFLESJE TRAPPEN

De bezoekers pakken de leiding als Béthune-aanvaller Froissart de bal in het net werkt. Gezien de slordige verdediging van de Hazebroekenaren verwachten we dat de schade zal oplopen, maar onder aanvuren van het publiek beginnen de noorderlingen beter te voetballen. Achter ons proberen ADHD-jongeren de sfeer te verhogen door op de golfplaten van de tribunewand te rammen. Vanaf de zijlijn is blijkbaar ieder verwijt aan de scheidsrechter geoorloofd, zolang het maar voorafgaat door "*Monsieur l'arbitre*". Tegenstanders die na een duel te lang in het gras blijven liggen, krijgen de frase "*Si-mu-la-teur!!*" naar het hoofd en de geraakte ledematen geslingerd. Ook op het veld zelf gaat het er fanatiek aan toe. Als trainer Fred Persoon een speler tegen diens zin wisselt, trapt die nijdig een drinkflesje binnen de lijnen.

En dan gebeurt het: Een mooie combinatie splijt de Bethuunse linies open, waarna aanvaller Abou Camara de bal tegen de touwen werkt. Het publiek vuurt zijn helden extra aan, maar de doelnetten blijven verder onberoerd en dus maken beide ploegen zich op voor de strafschoppenserie. Na een reeks middelmatige penalty's leidt Béthune met 3-2 en is het de beurt aan Hazebroek. Stade Damette houdt de adem in, maar het schot wordt gekeerd door de lat. Zat de keeper er nog aan? Hoe dan ook, de bekerdroom van de zwartwitten spat uiteen op het aluminium. Zwijgend lopen de supporters door de smalle straten van Hazebroek huiswaarts.

WERKERS VAN DE SPOORWEG

En net wanneer ook wij beginnen te berusten in het vroegtijdige einde van onze missie, horen we dat er nog een Hazebroekse vereniging actief is in het bekertoernooi! Ook het 'klein duimpje' van de stad, AS Cheminots Hazebrouck, dingt namelijk nog mee naar de *Coupe*.

AS Cheminots, het kleine broertje van Sporting, ontstond toen spoorwegwerkers van de SNCF in 1943 twee teams oprichtten. Hoewel de SNCF eind jaren 80 het complex

onze nieuwsgierigheid is meteen aangescherpt.

GELE HESJES

Op de dag van de zevende speelronde in de Franse beker staat heel Frankrijk, het noorden inclusief, in het teken van protesten. Veel toegangswegen aan de rand van Hazebroek zijn afgesloten door demonstrerende gele hesjes. Het verhogen van de brandstofaccijnzen raakt de boze burgers rechtstreeks in de beurs. Ook in het dunbevolkte noorden, waar velen voor hun

voor spoorwegwerken sloot, bleef de club trouw aan haar wortels en handhaafde de naam *Cheminots* (spoorwegwerkers). En al lijkt de eigen buurt tegenwoordig meer op een aanvliegroute voor autodealers en bouwmarkten, de wijk heet nog altijd *Cité des Cheminots*.

Hun povere onderkomen, l'Hoflandt genaamd, is niet geschikt voor een bekerduel, dus Stade Damette van stadsrivaal Sporting Club is het aangewezen strijdperk. Ze zullen quasi speels hun tegenstander FC Ailly-sur-Somme uit Picardië me maar liefst 6-3 opzietten; en

werk afhankelijk zijn van de auto, heerst onvrede. In het dorp Morbeque voegt zelfs de burgemeester zich bij het protest: Hij hangt een zes meter hoog geel hesje aan de gevel van het gemeentehuis.

Gelukkig blijft het stadion bereikbaar. Anderhalve minuut na aftrap staan we voor het loket van het Stade Damette. En daardoor missen we wel de openingstreffer... De kaartverkoper in het stenen gebouwtje wendt zich met een vreugdekreet naar zijn achterraampje, waardoor we nog net een glimp van de feestende thuisploeg zien. Na een

verontschuldiging krijgen we alsnog ons toegangskaartje. We rekenen het hem niet aan; clubliefde gaat voor.

Op de smalle staantribune staan thuis- en uitsupporters in groepjes naast elkaar. De hoofdtribune tegenover ons zit zelfs helemaal vol. Bij de Cheminots-fans gaat een eigen dweilorkestje van start. Beide supportersgroepen zingen uitdagend naar elkaar en al snel gaan de eerste obscene gebaren over en weer. Maar dan stapt een Cheminots-aanhanger over naar het kamp van de bevriende tegenstander, Union

verdediger, die meteen tegen de vlakte gaat. De trombonist van het huisorkest zet in een misplaatste opwelling de begintonen van de dodenmars in. Een medemuzikant roept hem direct tot de orde. Pas na enige verzorging krabbelt de verdediger weer op en is het publiek gerustgesteld.

Als de officiële speeltijd erop zit volgt een laatste scrimmage voor het rode doel en komt een doemscenario uit: de gelijkmaker valt alsnog. De thuisploeg heeft het beste gegeven en in de verlenging zetten de bezoekers het overwicht om in nog twee

© De fanfare van de Cheminots.

Sportive (US) Gravelines Football, voor een selfie. Het blijft dus bij wat plaagstootjes, langs de lijn. De in het 'gelegenheidsrood' van de bekercompetitie spelende Cheminots controleren het spel en in de rust heeft iedereen vertrouwen in een goede afloop, ondanks de magere 1-0 voorsprong.

DODENMARS

In de voortzetting krijgen beide keepers het drukker. Een poeier van Gravelines stuitert via de lat net voor de doellijn terug. Een tweede doelpoging van de bezoekers strandt op het hoofd van een noordelijke

treffers. Hier, in de zevende ronde, houdt het op voor de gastheren. De spelers bedanken het publiek, dat de helden een verdiend applaus geeft. Wij gaan hongerig op zoek naar een frietkot. Dat moet niet moeilijk zijn in de stad waar in 2013 's werelds grootste puntzak friet (inhoud 6 ton) werd gecreëerd. Ach, deze kleine provinciestad vindt altijd wel een weg om geschiedenis te schrijven...

US TOURCOING FC: AMATEURS DIE TRADITIE IN LEVEN HOUDEN

Tradities zijn er om gerespecteerd te worden; en dus regent het wanneer we Noord-Frankrijk binnenrijden. Met een zonnebril – aan zo’n surftouwtje dan nog – om de nek, en tegen alle gewoontes in zónder paraplu in de hand, voelt uw pennenvriendje hier zich een beetje schlemielig, in alle eerlijkheid. Maar goed: dik twee uur voor de aftrap van de vriendschappelijke wedstrijd tussen het plaatselijke US Tourquennoise FC en hun tegenstanders Feignies/Aulnoye EFC, de amateurclub uit het gemeentelijke dorp Feignies, een 80-tal kilometertjes verderop in dezelfde regio Hautes-de-France, nestelt uw Catenaccio-teampje zich lichtjes doorregend aan het enige vrije tafeltje van een afwaterhol in het stadscentrum van Tourcoing voor de deugddoende warmte van wat Belgische bieren.

De US Tourquennoise is het geestelijke nageslacht van dat glorieus plaatselijke voetbalverleden. Nadat het originele US Tourcoing in 1945 fuseerde met de broeders uit Roubaix, zoals u elders in deze reportage al kon lezen, herleefden de grote vooroorlogse tijden nog één keer – met de Franse landstitel voor dit CORT (Club Olympique Roubaix-Tourcoing) in 1947. Maar in 1955 degradeerde de fusieclub. In 1957 scheurde Tourcoing zich af en ging opnieuw in eigen naam verder; maar dat kon de oude tijden niet meer doen herleven – en in 1994 viel dan ook het doek voor de club in zwart-en-wit. Kort daarop werd het huidige (US) Tourcoing FC opgericht, met als doel de naam (pas sinds 2010 terug volledig), de clubkleuren, de voetbaltraditie, en niet te vergeten: het stadion van Tourcoing levend te houden...

CREATIEF MET HORTENSIA'S

En dat Stade Charles Van de Veegaete, voorheen het Stade Albert Fromentin (naar één van de oprichters van de US Tourcoing), kent een luisterrijke geschiedenis – al blijft daar op de huidige site enkel nog het hoogstnoodzakelijke van over. Wanneer in 1958 medestichter (de dato 1898) alsook levenslang mecenas Charles Van de Veegaete overlijdt, hernoemt de club bij wijze van eerbetoon haar stadion meteen naar haar meester. Die Van de Veegaete was

dan ook niet bepaald de minste, zo blijkt uit diverse bronnen: een internationaal gerenommeerd scheidsrechter die in de jaren 40 en 50 lijvige standaardwerken over scheidsrechterij publiceerde, dewelke instant uitgroeiden tot felbegeerde handboeken en aldus de arbitrage in Frankrijk tot diep in de tweede helft van de 20e eeuw hebben vorm gegeven. Dan mag er al eens een stadion naar je vernoemd worden... Wat er ook van zij: het terrein aan de Rue de Gand is al sinds 1902 – luttele jaren na de oprichting dus – de thuisbasis én het strijdtoneel voor de club uit Tourcoing, zag schier talloze regionale én nationale titels, met name in de eerste helft van de 20e eeuw, op haar veld vorm krijgen en verdiend worden, en is aldus het landschappelijke ‘kloppende hart’ van onze geliefde sport in deze agglomeratie.

De Union Sportive Tourcoing FC speelt heden in de Championnat Régional 1, de hoogste regionale amateurdivisie zeg maar. De tegenstander van vandaag, Feignies, twee niveaus hoger. De wedstrijd is een vriendschappelijke ontmoeting, exact een week voor de (verhoopte, *si Dieu le veut...*) start van de competitie. We rijden het stadscentrum opnieuw uit, en volgen de pijlen richting Van de Veegaete – dat vervaarlijk lang exact dezelfde richting uit blijkt te zijn als de *Résidence Les Hortensias*, wat naar ons gevoel alleen maar een rust- &

verzorgingstehuis voor ouderlingen kan wezen. Teken aan de wand...?!

EEN VLIEGENDE START

Bij aankomst iets voor zevenen staat er niemand aan de weliswaar wijdopen poort, en verschaffen we ons onbelemmerd toegang tot deze best wel historische site. De stadionlichten branden; geen vrees, dus, dat de wedstrijd in extremis nog afgelast is geworden... aan de afrastering die het complex van de buitenwereld scheidt hangen baches die fier de opmerkelijkste

opnieuw begint, gewoon tot aan de zijlijn te komen. Een kraanwagen staat lijnrecht tegenover de hoofdtribune. Achter één doel: louter struikgewas nog. Alleen de hellende verhoging achter het andere doel kan in gedachten nog het beeld van zo'n vooroorlogse, duizendenkoppige meute voetbalsupporters in stemmig bruin, grijs en zwart evoceren...

De hoofdtribune doet nog enigszins 'origineel' aan; al werden begin jaren 70 nog vele en ingrijpende renovaties doorgevoerd. Maar authentiek karakter

① Tourcoing v Feignies werd een bitsige wedstrijd in druilerige omstandigheden.

jeugdspelertjes van de voorbije 20 jaren memoreren. Onder hen: de universele reus Didier Drogba, en ook Yohan Cabaye (Lille OSC, Newcastle United, PSG)... Daar kan je al eens mee uitpakken – zeker als je verder weinig recents hebt om de buitenwereld van je clubtrots mee te overtuigen.

Rondgaan in dat oude stadion doe je vooral in gedachten. Waar ooit de gradins aan de lange zijde aan de overkant van de hoofdtribune waren, gaapt nu een blinde strook niemandsland, en lijken de kale zij- en achtergevels van dik tien meter verderop, daar waar het gewone leven

straalt het bouwwerk nog steeds uit. Enkele tientallen toeschouwers zitten er bedaard de aanvang van de wedstrijd af te wachten. Geen gedoe met mondkmaskers; niks geen *social distancing* hier. En in ware 'Franse stijl' wordt door beide ploegkapiteins in onderling overleg met de scheidsrechter afgesproken om dik 20 minuten vroeger dan geafficheerd te starten. Op dit niveau zit men natuurlijk eerder te wachten op de broodnodige elfde speler die nog in de file staat dan op de verhoopte doch niet te verwachten tientallen, laat staan honderden extra supporters, zo kunnen wij ons inbeelden; dus ach, waarom niet – als beide

teams dan toch volledig zijn...

WISSELEN!

Zo klinkt om 19.10u meteen het startfluitje, en zien we 22 spelers vol goed moed en dito wil aan de wedstrijd beginnen. Meteen opvallen bij de thuisclub doen de nummers 5, het sluitstuk van de verdediging, en 9, het speerpunt van de aanval. Twee kloeke beenhespen, stevig neergepote monolieten; echter alomtegenwoordig, en begiftigd met een puntgave kaatstechniek. Toch hebben de eerste 15' de bezoekers het

het nu ook weer niet!?!); oefenmatchgewijs blijft echter vooral de *home coach* – met met zijn luide aanwijzingen en drukke geesticuleer – de ster van het veld. Het mag allemaal niet baten; op het halfuur staat het verdiend 0-1, en op slag van rust wordt het 0-2. Het sein voor de supporters om hun *buvette* op te zoeken. En Catenaccio, al bij al een magazine van het volk, volgt gedwee dat voorbeeld.

ENGELSE BAR

In de gelegenheidskantine – een ietwat

betere van het spel: méér en vinniger in balbezit, en betere combinaties. op de 20' moet een heerlijk getrapte bal recht uit de kruising worden gehaald; het definitieve teken dat het bij de thuisploeg minstens één en bij voorkeur twee versnellingen hoger moet. Enkele kleine prikjes terug, waaronder een bal vanop links in de korte hoek, scherp in het zijnet, beloven vervolgens wel wat. Al blijft het allemaal relatief onmondig; Tourcoing ligt duidelijk onder.

En dus wordt dan maar het héle elftal middenin de 23' gewisseld (zó slecht was

tanende, stenen barak, vlak naast de hoofdtribune – staat het quasi voltallige bestuur lekker rosé te pimpelen. We maken kennis met voorzitter Fabien Desmet, die ons enthousiast begroet en ons de rest van de avond zal onderhouden over het reilen en zeilen van 'zijn' club. "Amateurvoetbal in Frankrijk is in niets te vergelijken met hetzelfde niveau in België. De interesse hier, zelfs bij de lokale bevolking, is lauw. We vragen geen entrée; als we dat zouden doen, dan komt er helemaal niemand meer kijken... Nu: clubs in Frankrijk worden zeer zwaar gesubsidieerd vanuit de publieke sector; door de lokale en regionale

overheden... Bij jullie in België is dat wel anders, heb ik gehoord; jullie moeten vooral zélf op zoek naar je budget. Maar in Vlaanderen vragen jullie tenminste inkom; en jullie toeschouwers betalen die ook, zonder morren. Hier krijg je meteen *bagarre*, zelfs als het maar om 2 euro of zo zou gaan..."

En waren we maar enkele maandjes vroeger gekomen!!, zo benadrukt Fabien vol spijt. "Toen was immers onze originele bar nog open... Zo'n échte voetbaltoeg weet je wel; achter de hoofdtribune. 100% Engelse stijl! Die wordt nu verbouwd; vandaar deze noodinfrastructuur nu. Maar ach – het is hier gezellig; er is licht, en warmte, en drank – en dat is wat telt nietwaar!"

SPELERSTUNNEL

"Van de huidige kern van 22 spelen dik 15 spelers al enkele jaren tezamen. We mikken op die cohesie; die kern sterken we mondjesmaat aan met talenten uit de regio, of met een uitzonderlijke buitenlander. We hebben zelfs twee Belgische spelers, jazeker; beiden afkomstig uit Francs Borains! Maar ach, buitenlanders – die kunnen wij doorgaans niet betalen. Die gaan liever naar België hé; daar ligt 'meer op tafel'..."

Maar niet alleen aan het elftal wordt gewerkt; ook het stadion wordt, ondanks de beperkte centen, onder handen genomen. Fabien: "We proberen toch iets van de oude glorie in ere te herstellen. De oude spelerstunnel, bijvoorbeeld, die wordt momenteel helemaal gerestaureerd! Grotendeels eigenhandig, inderdaad. Dat gaat echt schitterend zijn, als we die opnieuw in gebruik kunnen nemen..." en het lijkt voor héél even wel alsof het gemoed van de voorzitter volschiet bij die gedachte alleen al.

ROOD

Wanneer we terug aan het speelveld staan is de tweede helft bijna halverwege – opnieuw het sein om alweer het hele elftal te wisselen – en blijkt meteen hetzelfde speelbeeld als uit de eerste helft aan te houden. Het staat ondertussen 1-4; Tourcoing krijgt nog twee rode kaarten – waarvan er eentje gepaard gaat met een fiks opstootje – én een vijfde tegendoelpunt te

slikken. Het kan de pret echter niet drukken. Joviaal in de nederlaag trekken supporters en bestuurders samen met ons meteen terug naar hun cafetaria, alwaar we een korte wijl later vervoegd worden door het hele eerste elftal, met wie we nog een flink stuk van de eerste helft in de halve finale van de Champions League tussen Olympique Lyon en Bayern München op de

bartelevisie bekijken. Na verscheidene exemplaren van deze editie aan de hele club beloofd te hebben, trekken we huiswaarts. En u raadt het al: van zo gauw we de Frans-Belgische grens weer over zijn, stopt het met regenen...

De Superga-vliegtuigcrash staat in de geschiedenis van het Italiaanse voetbal op vrijwel dezelfde manier gebeiteld als de vliegramp in München in die van het Engelse spel. Er zijn grote overeenkomsten bij de twee tragedies: Torino was de dominante kracht in Italië tijdens en na de Tweede Wereldoorlog, Manchester United stond einde jaren vijftig op eenzame hoogte in de Football League. Een voortijdige dood kan legendes maken van sporters, entertainers en andere artiesten; maar je zou kunnen zeggen dat het getalenteerde team van Torino – flink vertegenwoordigd in het Italiaanse nationale team – die status bij leven reeds bezat. “*Il Grande Torino*” scoorde in vijf seizoenen maar liefst 483 doelpunten en kreeg er slechts 165 te incasseren. Tussen 1942 en 1949 won het vijf keer de Serie A. Sinds die noodlottige gebeurtenis heeft Torino nog slechts één keer de Italiaanse titel gewonnen, in 1975-76.

Felice Borel, een speler met oog voor tactiek en coaching, drong aan op een andere manier van spelen, uitgaande van de recentste WK-overwinning van Italië, gebaseerd op een stevige verdediging en kracht. Dat resulteerde in Torino's *Sistema*; een gemodificeerde 3-4-3-formatie, ook wel een flexibele 4-2-4. Torino's stijl werd in hoge mate een voorloper van het Nederlandse *Totaalvoetbal* van de jaren 70. Flexibiliteit was het sleutelwoord, spelers wisselden van positie indien nodig. Het was een zeer moderne strategie, zijn tijd ver vooruit. Zeer weinig teams konden ermee omgaan en het resultaat was dat Torino comfortabel de *Scudetto* won in 1943, 1946, 1947, 1948 en 1949. Sleutelspelers, naast Borel, waren de van Venezia afkomstige Ezio Loik en Valentino Mazzola. Als centrale middenvelders in het *Sistema* waren Loik en Mazzola niet te stoppen.

4 MEI 1949... EN WE ZULLEN HET NOOIT WETEN

In 1949 stond Torino op het punt opnieuw de Serie A te winnen na een ongeslagen reeks van 18 wedstrijden en werd uitgenodigd om op 3 mei een vriendschappelijke wedstrijd op Benfica te spelen. Daags nadien, op die onzalige vierde mei, keerde het team vanuit Lissabon terug naar huis in barslechte weersomstandigheden. De crash, in de bergen bij Superga, doodde de hele ploeg. Het was een ramp die Italië met verstomming sloeg. De voetbalclub van Torino is er nooit van hersteld. In 1949-50 eindigde Torino als zesde in de Serie A, in 1951 waren ze 15e en in 1959 was de achteruitgang compleet - degradatie. Een paar jaar eerder, in 1955, werd de Europa Cup geboren, maar Torino was nergens meer te bekennen - Milaan was nu de Italiaanse kampioen. Het leven zit vol 'alsen' en 'maren', maar indien het weer op 4 mei 1949 wat milder was geweest, mogen we er van uitgaan dat *Il Toro* - de stier - een van de eliteclubs van Europa zou zijn geworden. Het heeft echter niet mogen zijn.

De Notaris denkt
en tekent met
uw mee!

www.notaris.be

CATENACCIO

TER VERDEDIGING VAN DE VOETBALSPORT

Catenaccio verdedigt de voetbalsport met de kracht van de pen. Het laat het licht schijnen op de alternatieve kant. De mooie kant. De ruwe kant. De échte kant. Catenaccio is een ode aan het voetbal en een aanklacht tegen al wat het bedreigt.

 [instagram.com/catenacciomagazine](https://www.instagram.com/catenacciomagazine)

 [facebook.com/Catenacciomagazine](https://www.facebook.com/Catenacciomagazine)

 twitter.com/Catenaccio_mag

www.catenaccio-magazine.com

info@catenaccio-magazine.com

Uitgegeven door vzw KSK Beveren

CATENACCIO 7 | OKTOBER 2020

